

ΑΣΤΕΡΕΣ,

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΥΠΟ

Χ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΟΥ.

«Θεὸν σέβου».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰουρίου 1864 — Ἔτος Α'. Ἀριθ. 2.

Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ.

Ὅτε διεσημάνθη ἐν Κερκύρᾳ τὸ θρηνῶδες ἄκουσμα, ὁ θάνατος τοῦ ἀτυχοῦς Καποδιστρίου, πάντες ἐν γένει οἱ πολῖται, πλὴν τινων ἐξαρέσεων, ἐθρήνησαν τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀνδρός, θεωρήσαντες αὐτὴν, ὡς τὴν μεγίστην πρὸς τὸ ἔθνος ζημίαν· ἀλλὰ ποῖαι αἱ πρὸς τὸν ἀνθρώπον ἔνστικτοι ἀντιλήψεις! Εἰς τούτων, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Γεώργιος, δὲν κατελήφθη ἐκ τῆς κοινῆς θλίψεως, οὔτε σχεδὸν ἠλλοιώθη εἰς τὸ φρικῶδες τοῦτο γεγονός· οἱ δὲ περὶ αὐτὸν, τὸν ἡρώτησαν ἐν τῇ λέσχῃ, ποῦ τὰ πρὸς ἀδελφὸν δάκρυα; οὗτος δὲ ἀπαντῶν εἶπεν· — Ἦδη νὰ θρηνήσω αὐτόν; ἔκλαυσα καὶ ἐθρήνησα τοῦτον, ἀφ' ἧς ἤκουσα ὅτι παρὰ λαμβάνει ὡς Συμβούλους τοῦ τὸν Βίαιον καὶ Γιαννατᾶν· ἔκτοτε εἶπον ἐνώπιον ὑμῶν ἐν τῇ λέσχῃ ταύτῃ, ὅτι ἡ μετὰ βίας τῶν δύο τούτων καὶ τῶν κατόπιν θα προσλάβῃ τὸν θάνατον εἰς τὸν ἀδελφόν μου. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐθρήνησα ἔκτοτε τοῦτον, τὰ δάκρυά μου ἀπεξήρανθησαν καὶ ἐν τῷ λαυρύγγι μου ἐγέ-

νετο πάθος. Καὶ τῷ ὄντι! ὁ πατριώτης Γεώργιος Καποδίστριας εὐρεθεὶς ἐν τῇ Λέσχῃ ὅτε ἤκουσε τὴν ἀπόφασιν περὶ τῆς μεταβάσεως τῶν ὡς εἴρηται προσώπων εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐξέχυσε γοῶδη κραυγὴν καὶ γρονθίζων τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἀνεφλέξατο ἐκ βάθους ψυχῆς τὰ θρηνώδη ταῦτα· «ὦ, δυστυχία σου Νάννη! (ἀντὶ Ἰωάννῃ) αὐτοὺς καλεῖς ὡς συμβούλους σου! θὰ προκαλέσωσιν ἀνυπερθέτως τὸν θάνατόν σου». Τοῦτο δ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς ἡμᾶς σήμερον ὑπὸ ὅλως εὐάγγελον καὶ χαρμόσυνον ἔποψιν. Μᾶς ἀνηγγέλη ἐν Ὁδησσῷ παρὰ φίλων ἐξεστηκότων ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἡ ἐκδιώξις τοῦ Ὁθωνος ἐν ὥρᾳ τραπέζης ἐν τινι Ξενοδοχείῳ, οὔτε ἡλλοιώθημεν, οὔτε συνεκινήθημεν· ἡ πόλις ἡλάλαξε καὶ ἡ τοῦ μετώπου μας αἶγλη ἦτον ἡ ἐξωγραφισθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1852, ὅτε ἀόρατός τις φωνὴ κατέστησεν ὁρατὸν τὸν ἐδόμυχον τῆς νίκης παιᾶνα εἰς τὴν καρδίαν μας· ἦλθεν ἡ ἔνωσις τῶν ἀδελφῶν Ἑπτανησίων, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν, ἐγένετο ἡ ἄρσις ἐπὶ τῆς ἄρσεως τῶν πολιτικῶν δεσμῶν μας ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν, πάντες ἔχυσαν πολιτικῆς χαρᾶς δάκρυα, ἡμεῖς δὲ οὐκ ἡδυνήθημεν δακρύειν, διότι τὰ δάκρυα ἡμῶν ἔρρευσαν ἀπὸ 15 ἡδὴ ἐτῶν καὶ κατόπιν, ἀφ' ἧς ἀπεδύθημεν εἰς τὸν διαφλεγῆ ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως ἀγῶνα· καὶ ἐν ᾧ εἰς πεπονηρμέναν καρδίαν ἄρχονται ἤδη, τὰ ἡμῶν ἀποστειρεύθησαν ἔκτοτε, διότι ἔκτοτε ἡμεῖς ἐθεάθημεν πάνθ' ὅσα θεῶνται αἱ ἤδη ἀνδρίζουσαι καρδίαι. Τούτων οὖν ἕνεκεν, συγχωρηθεῖτω γεγηρακῶτι εἰς τὴν δημοσιογραφίαν πολίτῃ, ἀντὶ τοῦ νὰ διαφλέξῃ καὶ συγκινήσῃ τοὺς Ἑπτανησίους καὶ λοιποὺς Ἕλληνας μὲ παρελθούσας ὁδονηρὰς ἀναμνήσεις, συγχωρηθεῖτω ἵνα ῥίψῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς νέας τοῦ μυχροῦ σκηνῆς καὶ χύσῃ νέα ἐπ' αὐτῆς δάκρυα, ὅποια ἔχυσε καὶ ἐπὶ τῆς ἡδὴ ἀποληγούσης. Μανθνέτω δὲ πᾶς τις ὅτι ὁ κάλαμος αὐτοῦ οὐδέποτε ἐκινήθη μηχανικῶς, οὐδέποτε ἐπηρεάσθη ἡ θέλει ἐπηρεασθῇ παρ' οὐτινος δήποτε. Μία ὑπῆρξε καὶ ἔσται ἡ ὁδὸς αὐτοῦ, Πατρίς, Πίστις, καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν καὶ δι' αὐτῶν κοιναὶ θεσπίσασαι δημιουργηθέντα, Βασιλεῖα καὶ Σύνταγμα! ἐν δὲ ταῖς δυσὶ ταύταις ἐντολαῖς, ἅπας ὁ οὐρανὸς καὶ πᾶσα ἡ γῆ κατ' αὐτὸν κέεται.

Ποία ἡ τῆς Ἑπτανήσου κατάστασις; Ἄρα ἐτελείωσε τὸ ἐν πολλοῖς μικρὸν καὶ ὡς ἱστορικὸν γεγονός μετέστη ἤδη εἰς τὰς δέλ-

τους τῆς ἱστορίας· τὸ δὲ, ἐν ὀλίγοις μέγξ, ὑπολείπεται ἡ ἀρχεται ἤδη, καὶ θεωρεῖται μετέωρον καὶ ἀδέβαιον· «οὐκ ἐν τῇ κτήσει τὸ ἀγαθόν, ἀλλ' ἐν τῇ χρήσει τὸ μέγα ἐστὶ».

Τὰ πράγματα ἡλλαξαν ἔκτοτε φάσιν· ἡ προσάρτησις τῆς Ἑπτανήσου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν χώραν εἶναι ἔμμεσος ἀναγνώρισις ὑπὸ τῶν Δυνάμεων τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ βαρβαροῦ στεναζόντων ὁμογενῶν μας· ἡ δὲ ἀποτυχία αὐτῆς εἰς τὸ διοικεῖν καὶ τὸ διοικεῖσθαι ἀνατρέπει ἐκ βάθρων τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἐπιβαρύνει τὸν ζυγὸν εἰς τὸν τράχηλον τῶν ὁμογενῶν μας, καὶ τοιοῦτοτρόπως καθιστᾷ ἀμφίροπον τὴν Βασιλείαν ἐν Ἑλλάδι. Ἐὰν λοιπὸν οἱ κρατοῦντες λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὰ ἱστορικὰ αἷτια τῆς πτώσεως καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς πάλαι ποτὲ εὐδαίμονος καὶ περιφανοῦς ταύτης χώρας, ἐὰν ἐξαλείψωσιν ἀπὸ τὸ ἐνεστώς τὰ αἰσχρὰ τοῦ παρελθόντος, ἡ Ἑλλὰς καλῶς κυβερνωμένη, δύναται νὰ προσκτήσῃ θάττον ἢ βράδιον τὴν λάμπιν τοῦ εὐκλεοῦς αὐτῆς μεγαλείου· ἀν δὲ, ὃ μὴ γένοιτο! ὁ ἐγωῖσμός καὶ ἡ φρεναπάτη, ἀναστρέψωσι τὸν ἥλιον, ἐξ οὗ προσδοκᾶται ἡ τῶν ὁμογενῶν μας ἀνάρρησις εἰς λαίλαπα φαρτίας καὶ ἐκδικήσεως, προσημαίνεται ῥῆξις, καὶ σὺν τῇ ῥήξει νέος τῇ πολυστενέκτῳ πατρίδι κίνδυνος· ἐξηγούμεθα σαφέστερον.

Ἡ Ἑπτανήσος ὡς οὐδετέρα τῶν μέχρι τοῦδε ἀγῶνων καὶ ῥήξεων, δὲν ὤφειλε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰ καθέκαστα τοῦ Κοινοβουλίου καὶ παρούσα ἐὰν ἦτο, πολὺ δὲ περισσώτερον, διότι ἀπουσιάζει· ἄρα ἡ ἀργία τῆς Συνελεύσεως εὐθύνει μεγάλως τὴν Κυβέρνησιν. Καθ' ἡμᾶς, ἀφ' ἧς ὁ κλεινὸς ἡμῶν Ἀναξ ἐπάτησε τὸ ἔδαφος εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ Πατρίδα, ὤφειλεν ἡ Κυβέρνησις του ἡ νὰ διαλύσῃ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν τῇ συγκαταθέσει τῆς ἰδίας, καὶ νὰ συγκαλέσῃ νέαν, ἡ τούτου μὴ γενομένου νὰ ὑποβάλλῃ εἰς συζήτησιν καὶ εἰς ἐπιψήφισιν αὐτῆς τὸν αἰώνιον τοῦ Κράτους Θεσμόν· ἡ δὲ παράτασις μέχρι τῆς ἐλευσεως τῶν Ἑπτανησίων ὅχι δὲν συνῶδ' αὖ με τὸ αὐστηρὸν τῆς ἐξουσίας καθῆκον, ἀλλὰ λογίζεται καὶ κατὰ τύπους καὶ κατ' οὐσίαν ἐγκλημα. Λέγομεν κατὰ τύπους, διότι δὲν ᾔσχετο νὰ καταδικασθῇ ἡ Κυριαρχία τοῦ ἔθνους ὡς τὸ ἔθνος καὶ κατ' οὐσίαν, διότι τῆς ἐλευσεως τοῦ Βασιλέως, καὶ τίς οἶδε ὅπως

προσέτι εἰς ἀργίαν ἕνεκα τοῦ μέρους· δεύτερον, διότι τὸ μέρος τοῦτο ἔπρεπε νὰ τὴν ῥῶμεν, ἐὰν εἴχομεν καὶ ἡμεῖς καὶ αὐτοὶ σώας τὰ φρένας, ἀθικτοὶ καὶ ἀμόλυκτον τῶν ἀντιπαθειῶν μας. πολὺ δὲ περισσώτερον νὰ προκαλῶμεν αὐτὸ εἰς ἐπικουρίαν θριάμβου αἰσχροῦ καὶ ἀποτροπαίου! Τρίτον καὶ πρώτιστον, δὲν ἔπρεπε νὰ ταράζωμεν τὴν ἡσυχίαν ἐνὸς λαοῦ ἐκθετοντες αὐτὸν εἰς τὴν ἐκλογικὴν πάλιν πρὶν ἢ γνωρίσῃ αὐτὸς ἡμᾶς καὶ ἡμεῖς αὐτὸν, τοὺς λαοθυρινθώδεις νόμους μας καὶ τοὺς τραγελαφικοὺς νόμους τοῦ ὁ οὗτος εἶχεν ἀνάγκην ὡς ὑπὲρ ποτε ἡσυχίας καὶ τάξεως· εἶχεν ἀνάγκην καὶ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἄλλως πῶς πρότερον εἰς συνάφειαν μὲ τοὺς ἀδελφούς του, καὶ κατόπιν νὰ δοθῇ εἰς τὴν πολιτικὴν πάλιν. Τέταρτον πᾶσα φρόνιμος ἐξουσία, ὅχι δὲν παρατείνει σκανδαλωδῶς τὰς συζητήσεις τῶν κυριαρχικῶν σωματίων, ἀλλὰ καὶ τὰς εὐκολύνει ὅσον οἶόν τε καὶ τὰς ἐπισπεύδει μὲ πᾶσαν αὐτῆς θυσίαν.

Ταῦτα κατὰ τύπους· τί δὲ κατ' οὐσίαν; Ἐὰν τὸ Σύνταγμα συν-εζητεῖτο καὶ ἐθεσπίζετο σὺν τῇ ἀφίξει τῆς Βασιλείας, οἱ ὅροι αὐτοῦ ἤθελον εἶσθαι μετριώτεροι, νῦν δὲ, ὅτε ἡ ἐξουσία στρατολογουσα καὶ διαρρηδὴν κραυγάζουσα κατὰ τῶν ἐλευθεροφρόνων ἢ κατὰ τῶν καταλυσάντων τὴν δυναστείαν τοῦ Ὁθωνος, διεγείρει ὑπονοίας εὐλόγους, καὶ αἱ ὑπόνοια αὗται, ἀντὶ νὰ μετριάσωσι τοὺς ὅρους, ἀπεναντίας θέλει καταστήσουσιν αὐτοὺς αὐστηροτέρους, καὶ κύριος οἶδεν, ἂν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀνθέξῃ ὑπὸ τὸ ἄχθος αὐτῶν τὸ κοινωνικὸν σῶμα.

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων καταδεικνύεται, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐβάδισε καὶ βαδίζει ἐπὶ σχεδίου ὅπως σεσαθρωμένου, καὶ φαίνεται ὅτι τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς δὲν συνάδει μὲ τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῆς πρόοψιν· ὁμοιάζει σαθρὸν καὶ ξηρὸν δένδρον ὅπερ περιτυλίσσει· ἐξώθεν μὲν ὑπὸ τὴν σκιερὰν διφθέραν ἀγρίου κισσοῦ, ἔσωθεν δὲ ἐστὶ κόνεως καὶ κονιορτοῦ ἔμπλεον.

Νῦν δὲ, τί ποιητέον; Καθ' ἡμᾶς πρέπει νὰ ἐπισπευθῇ ἡ ἐπάνοδος τῆς Α. Μ. ἡ Συνέλευσις νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἐργασίας τῶν ὑψηλῶν αὐτῆς καθηκόντων, καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου τὴν συζήτησιν τοῦ Συντάγματος ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστον, καὶ μεχρὶς τοῦ φθίσαι ἐπὶ τοῦ

συνόλου, τότε ἀναντιρρήτως ἔρχονται καὶ οἱ πληρεξούσιοι τῆς Ἑπτανήσου λαμβάνοντες καὶ οὗτοι μέρος ἐπὶ τοῦ ὅλου.

Ἄν δ' ὁ μὴ γένοιτο, καὶ παραταθῇ ἐπάπειρον ἡ συγκρότησις τῆς Συνελεύσεως, ἡ Κυβέρνησις ἀναλαμβάνει μεγαλωτάτην εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ ἔθνους τε καὶ τῆς ἱστορίας· ἡ παρουσία τῶν πληρεξουσίων τῆς Ἑπτανήσου, ὅχι δὲν δικαιολογεῖ αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ προφανοῦς τὴν καταδικάζει, διότι ὑποτίθεται ὅτι στρατολογεῖ, ὑποτίθεται ὅτι φατριάζει καὶ κατὰ συνέπειαν κηρύττεται ἐκθεσμος καὶ ἐπίορκος· ἀφ' ἐτέρου γνωρίζοντες ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ ἦθη καὶ τὰς ἀρχὰς τῶν Ἑπτανήσιων, δυνάμεθα ἀπὸ τούδε εἰπεῖν, ὅτι οἱ Ἑπτανήσιοι πληρεξούσιοι θέλουν εἶσθαι οἱ σημαιοφόροι πάσης φιλελευθέρου ιδέας· ἀρχὴ μάλιστα ἡ γήρυνσις οἱ στρατολογούντες.

Ο ΙΕΡΑΡΧΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ.

Ἡ ἱστορία τῶν ἔθνων μᾶς διδάσκει ὅτι ὅλαι αἱ καταστροφαὶ καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ πρὸς τὴν κοινωνίαν ναυάγια, προήλθον ἐκ τοῦ κλήρου· μυριάκις ἡ κοινωνία ἔπεσεν εἰς τὸ χάος! καὶ μυριάκις ἀνέλαμψε τῇ κραταίᾳ τοῦ ὑψίστου παντοδυναμία· ἡ αὐτὴ ἱστορία διδάσκει τὰ ἔθνη, ὅτι πᾶν ἐνδεχόμενον τῶν Κληρικῶν νόσημα πρέπει νὰ κεντηριάζηται εἰς τὰς πρώτας αὐτοῦ ὕψεις διὰ φαρμάκων ἡρωϊκῶν, πρὶν ἢ τὸ νόσημα τοῦτο κατασταθῇ διαδόσιμον, καὶ ἀπολήξῃ εἰς αἵρεσιν.

Αἱ πολιτεῖαι, φρονίμως ποιῶσαι, ἀφ' οὗ ἀνεμέτρησαν μυριάκις τὸ χάος αὐτῶν, ἔταξαν ἤδη, ὅτι πᾶσαι αἱ ἐξουσίαι ἀπορρέουσιν ἐξ αὐτῶν, καὶ πᾶσαι που περιστρέφονται ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἄξωνος· οὗτος ἐστὶν ὁ ὑπέρτατος τῶν πολιτειῶν νόμος· ἐπ' αὐτοῦ τοῦ βαδίζουσιν ἅπαντα τὰ εὐδαίμονα ἔθνη κατὰ τὸν πεφωτισμένον τοῦτον αἰῶνα, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦτου ἐβάδισαν καὶ οἱ περὶ ὧν τὸ κλέος ἀνέμνηστον ἐνδοξοὶ ποιμενάρχαι καὶ σύμπας ὁ εὐαγὴς κληρὸς τῆς Ἐκκλησίας μας, εἰσπαρόντες κατὰ τὴν ἐπανάστασιν εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν λαόν· ἡμεῖς δὲ, ὡς μαρτυροῦν τὰς ἀποδείξεις τοῦ μαρτυρίου, ἀγωνισάμενοι μετ' αὐ-

ταπαρνήσεως τὸν καλὸν τῆς δόξης ἀγῶνα μέχρι τῆς ἐλευσεως τοῦ Καποδιστρίου, ὅτε τὰ πράγματα τῆς πολιτείας, ἔλαβον κανονικωτέραν τινα ῥύθμιν.

Ἄλλ' ὅποιοι οἱ τότε ἄνδρες! ποῦ ἡ ἡρώϊκῃ καὶ ἡ θεσπεσία αὐτῶν αὐταπαρνήσις; Τίνες δὲ οἱ κατόπιν αὐτῶν; Ἴδετε, ἀκούσατε!

Οἱ ἀδελφοὶ Ἑπτανήσιοι κολακευόμενοι ἀπὸ τὸ κλέος τοῦ Καποδιστρίου καὶ Μεταξᾶ, ἠθέλησαν νὰ παρουσιάσωσι καὶ τρίτον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἄνδρα! οὗτος δὲ ἔστιν ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος, Ἱεράρχης Κερκύρας* παραδόξως πῶς ἠθέλησαν νὰ προσωποποιήσωσιν εἰς τὸν σεβάσιμον τοῦτον ἄνδρα τὸ μέγα εἰς τὰ χρονικὰ γεγονόσθαι τὴν πολιτικὴν ἔνωσιν τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὸ παραδοξότερον ἐνέδυσαν αὐτῷ σάκκον καὶ ἐνέπηξαν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν σημαίαν τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν, ὅπερ χαρακτηρίζει παρὰ τῆς ἀχαριστίας εἰς τοὺς πολλὰ καὶ μεγάλα μοχθήσαντας, ἡ ἀσέβειαν πρὸς τὸν ἥρωα ἐκεῖνον τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ἐμπαιγμὸν εἰς τὸν μηκέτι ἐνδόξως ἀθλήσαντα Ἀθανάσιον.

Ἢ οὕτω παραξίαν τιμὴ εἰς τὸν σεβάσιμον τοῦτον ἄνδρα ὑπὸ τῶν Ἑπτανήσιων, καὶ αἱ κατόπιν ἀπρεπεῖς προσηγορίαι καὶ φιλοφρονήσεις, ἐξετόπησαν δυστυχῶς τοῦτον τῆς ἀληθοῦς αὐτοῦ θέσεως ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ, κρίμασιν οἷς οἶδε κύριος, ἐπεσκίασε τὸν ἐγκεφαλὸν τοῦ χιμαιρικῆς τῆς ιδέας, ἥτις ἂν καὶ θεωρεῖται καθ' ὅλους τοὺς λόγους καὶ τύπους ἀπραγματοποίητος, οὐχ ἦττον τὸ καθῆκον μᾶς ἐπιτάσσει ἵνα ὑψώσωμεν ἀπὸ τοῦδε φωνὴν κατ' αὐτῆς ἐπικαλούμενοι τὴν συναρωγὴν παντός τέκνου τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας* ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος καθ' ἃ εἴμεθα ἀδιστάκτως ἐξ ἀλανθάστου πηγῆς πεπληροφορημένοι, ἀξιοῖ τὴν διαίρεσιν ἢ τὸ αὐτοκέφαλον τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἄρξῃ ἐπὶ τῆς θεοσδότου τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Μάνδρας, ὡς ἄλλος Πάπας ἐν Ῥώμῃ.

Καὶ τοιαύτη τις ἡ θρηνώδης ὑπόθεσις. Τί δὲ εἵπωμεν τῷ πατρὶ Ἀθανασίῳ, τί τοῖς συμβούλοις αὐτοῦ; Κάλλιον ἐν τοιαύτῃ ἐποχῇ καθ' ἣν τεκταίνεται νέον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Σχίσμα, κάλλιον μὴ εἵχομεν τὸν κάλαμον ἀνα χεῖρας ἵνα μὴ εὐρεθώμεν εἰς τὴν ἀναπόφευκτον ἀνάγκην νὰ ἐξυπηρετήσωμεν τὴν Πατριδὰ προθύμως

μὲν, ἀλλὰ μεθ' ὅσης οἶόν τε πικρίας καὶ συναισθήσεως, προμαντευόμενοι τὰς ὁλεθρίας εἰς τὸ κατόπιν συνεπειάς, καὶ ἐξ ἄλλων μὲν πολλῶν, κυρίως δὲ, ἐκ τοῦ ἀλανθάστου δόγματος «πολλάκις λανθάνει μεγάλη μετάθασις τῶν νομίμων, ὅταν παρορῶσι τὸ μικρόν». Καὶ δυστυχῶς, δὲν εἶναι μικρὸν τὸ τόλμημα τοῦ Ἀθανασίου, εἶναι μέγα! εἶναι ἐκ τῶν ἐσχάτων! Εἶναι ἐκ τῶν σπινθήρων ἐκείνων, οἵτινες ἀναρριπιζόμενοι μεταδίδουσι τὴν πυρκαϊάν καὶ ἀναφλέγουσι πᾶσαν τὴν χώραν. Ἡ πυρκαϊὰ λοιπὸν ἤφθη ἤδη καὶ διεδόθη ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἱεράρχου, ὡς ἄλλη τις φλόξ ἀνευπροανακρούσεως καὶ προσημάνσεως. Ναι, ἡ χορδὴ ἦν παίζει ὁ ἱεράρχης προμηνύει καταιγίδας, ἀλλ' ἐν αὐταῖς γέγραπται ἡ πικρὰ τῆς ὁδύνης του τραγῳδίας καὶ ἡ ἀπώλεια τῶν ἐργασιῶν του μετ' ἡχοῦ! ἤδη ἐξεγείρεται πᾶσα ἡ κοινωνία καὶ ἐν λαμπράσιν αἰδίοις σεβννύει τὴν δαδα τοῦ ἱεράρχου, ἐν ᾗ γέγραπται Σχίσμα! ἤδη προνοοῦσα ἡ Κυβέρνησις, ἔστω καὶ ἡ τοῦ Βάλβη, ἀποπέμπει τὸν αἰρεσιάρχη, ἢ εἰς τὰς Στροφαδάς πρὸς διάνυσιν τοῦ βίου του, ἢ εἰς τὰ Ἀντικύθηρα πρὸς δικαίαν καὶ νόμιμον αὐτοῦ τιμωρίαν, διότι, οὐχὶ τὸ προφέρειν διαίρεσιν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μὴδὲν ὀλιγώτερον τοῦ ἐσχάτου κατὰ τῆς κοινωνίας κακουργήματος, ἀλλὰ καὶ τὸ διανοεῖσθαι τοιοῦτόν τι εἶναι μὴδὲν ὀλιγώτερον τοῦ βλασφήμου. Ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲν λάβῃ τὰ προσήκοντα μέτρα πρὸς καυτηρίας τοῦ μιάσματος ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐσμὲν βέβαιοι, ὅτι καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἑπτανήσου καὶ πάσης τῆς Ὁρθοδόξιας ἐν γένει, θέλει ἀνακράξει ἐν τῇ δικκαίᾳ αὐτοῦ ἀγανακτήσει «ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος ἐπιβουλεύεται τὴν θρησκείαν τῶν Πατέρων τῆς». Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτων.

Νῦν δ' ἐξεταστέον τὸ ζήτημα καὶ ὑπὸ ἑτέραν τινα ἔποψιν. Ζητεῖ ἡ θέλει ὁ σεβάσιμος ἱεράρχης αὐτοκέφαλον τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑπτανήσου ἢ ἐξηρητημένην, ὡς μέχρι τοῦδε ἀπὸ τὰ πατριαρχεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως; Ἄν αὐτοκέφαλον, δὲν ἔχομεν ἔνωσιν, ἀλλὰ Κράτος ἐν Κράτει, καὶ τότε ὑπὲρ τίνος οὗτος ἐμόχθησε καὶ ἔτι καὶ τὸν εἰκόνα τῆς Α. Μ. ἦν δὲν ἔλαβεν οὐδεὶς τῶν ἀδελφῶν ἐκ τῆς Ἑπτανήσου, καὶ τὸν μεγαλόσταυρον; Ἄν ἐξηρητημένην ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τότε δυνάμεθα εἰπεῖν, ὅτι

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΗΣ, ἀρχιερεὺς, καὶ τὸν μεγαλόσταυρον; Ἄν ἐξηρητημένην ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τότε δυνάμεθα εἰπεῖν, ὅτι

ταπαρνήσεως τὸν καλὸν τῆς δόξης ἀγῶνα μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Καποδιστρίου, ὅτε τὰ πράγματα τῆς πολιτείας, ἔλαβον κανονικωτέραν τινα ρύθμισιν.

Ἄλλ' ὅποιοι οἱ τότε ἄνδρες! ποῦ ἡ ἡρώϊκὴ καὶ ἡ θεσπεσία αὐτῶν αὐταπάρνησις; Τίνες δὲ οἱ κατόπιν αὐτῶν; Ἴδετε, ἀκούσατε!

Οἱ ἀδελφοὶ Ἑπτανήσιοι κολακευόμενοι ἀπὸ τὸ κλέος τοῦ Καποδιστρίου καὶ Μεταξᾶ, ἠθέλησαν νὰ παρουσιάσωσι καὶ τρίτον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἄνδρα! οὗτος δὲ ἔστιν ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος, Ἱεράρχης Κερκύρας· παραδόξως πως ἠθέλησαν νὰ προσωποποιήσωσιν εἰς τὸν σεβάσμιον τοῦτον ἄνδρα τὸ μέγα εἰς τὰ χρονικὰ γεγονὸς τὴν πολιτικὴν ἔνωσιν τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὸ παραδοξότερον ἐνέδυσαν αὐτῷ σάκκον καὶ ἐνέπηξαν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν σημαίαν τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν, ὅπερ χαρακτηρίζει παρὰ τῆς ἀχαριστίας εἰς τοὺς πολλὰ καὶ μεγάλα μοχθήσαντας, ἡ ἀσέβειαν πρὸς τὸν ἥρωα ἐκείνον τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ἐμπαιγμὸν εἰς τὸν μηκέτι ἐνδόξως ἀθλήσαντα Ἀθανάσιον.

Ἡ οὕτω παραξίαν τιμὴ εἰς τὸν σεβάσμιον τοῦτον ἄνδρα ὑπὸ τῶν Ἑπτανησίων, καὶ αἱ κατόπιν ἀπρεπεῖς προσηγορίαι καὶ φιλοφρονήσεις, ἐξετόπησαν δυστυχῶς τοῦτον τῆς ἀληθοῦς αὐτοῦ θέσεως ἐν τῇ κοινωνίᾳ· καὶ κρίμασιν οἷς οἶδε κύριος, ἐπεσκίασε τὸν ἐγκεφαλὸν του χιμαιρικὴ τις ἰδέα, ἥτις ἂν καὶ θεωρεῖται καθ' ὅλους τοὺς λόγους καὶ τύπους ἀπραγματοποίητος, οὐχ ἥττον τὸ καθήκον μᾶς ἐπιτάσσει ἵνα ὑψώσωμεν ἀπὸ τοῦδε φωνὴν κατ' αὐτῆς ἐπικαλούμενοι τὴν συναγωγὴν παντὸς τέκνου τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας· ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος καθ' ἃ εἴμεθα ἀδιστακτικῶς ἐξ ἀλανθαστοῦ πηγῆς πεπληροφορημένοι, ἀξιοῖ τὴν διαίρεσιν ἢ τὸ αὐτοκέφαλον τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀρξῇ ἐπὶ τῆς θεοσδότου τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Μάνδρας, ὡς ἄλλος Πάπας ἐν Ῥώμῃ.

Καὶ τοιαύτη τις ἡ θρηνώδης ὑπόθεσις. Τί δὲ εἵπωμεν τῷ πατρὶ Ἀθανασίῳ, τί τοῖς συμβούλοις αὐτοῦ; Κάλλιον ἐν τοιαύτῃ ἐποχῇ καθ' ἣν τεκταίνεται νέον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Σχίσμα, κάλλιον μὴ εἶχομεν τὸν κάλαμον ἀνὰ χεῖρας ἵνα μὴ εὐρεθώμεν εἰς τὴν ἀναπόφευκτον ἀνάγκην νὰ ἐξυπηρετήσωμεν τὴν Πατρίδα προθύμως

μὲν, ἀλλὰ μετ' ὅσης οἶόν τε πικρίας καὶ συναισθήσεως, προμαντευόμενοι τὰς ὀλεθρίας εἰς τὸ κατόπιν συνεπειάς, καὶ ἐξ ἄλλων μὲν πολλῶν, κυρίως δὲ, ἐκ τοῦ ἀλανθαστοῦ δόγματος «πολλάκις λανθάνει μεγάλη μετὰβασις τῶν νομίμων, ὅταν παρορῶσι τὸ μικρόν». Καὶ δυστυχῶς, δὲν εἶναι μικρόν τὸ τόλμημα τοῦ Ἀθανασίου, εἶναι μέγα! εἶναι ἐκ τῶν ἐσχάτων! Εἶναι ἐκ τῶν σπινθήρων ἐκείνων, οἵτινες ἀναρριπιζόμενοι μεταδίδουσι τὴν πυρκαϊάν καὶ ἀναφλέγουσι πᾶσαν τὴν χώραν. Ἡ πυρκαϊὰ λοιπὸν ἤφθη ἤδη καὶ διεδόθη ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἱεράρχου, ὡς ἄλλη τις φλόξ ἀνευ προανακρούσεως καὶ προσημάνσεως. Ναί, ἡ χορδὴ ἦν παίζει ὁ ἱεράρχης προμηνύει καταιγίδας, ἀλλ' ἐν αὐταῖς γέγραπται ἡ πικρὰ τῆς ὀδύνης του τραγωδία καὶ ἡ ἀπώλεια τῶν ἐργασιῶν του μετ' ἥχου! ἤδη ἐξεγείρεται πᾶσα ἡ κοινωνία καὶ ἐν λαμπάσιν αὐτίοις σθεννύει τὴν δαδα τοῦ ἱεράρχου, ἐν ἣ γέγραπται Σχίσμα! ἤδη προνοοῦσα ἡ Κυβέρνησις, ἔστω καὶ ἡ τοῦ Βάλβη, ἀποπέμπει τὸν αἰρεσιάρχην, ἢ εἰς τὰς Στροφάδας πρὸς διάνυσιν τοῦ βίου του, ἢ εἰς τὰ Ἀντικύθηρα πρὸς δικαίαν καὶ νόμιμον αὐτοῦ τιμωρίαν, διότι, οὐχὶ τὸ προφέρειν διαίρεσιν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μηδὲν ὀλιγώτερον τοῦ ἐσχάτου κατὰ τῆς κοινωνίας κακουργήματος, ἀλλὰ καὶ τὸ διανοεῖσθαι τοιοῦτόν τι εἶναι μηδὲν ὀλιγώτερον τοῦ βλασφήμου. Ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτῶσι καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲν λάβῃ τὰ προσήκοντα μέτρα πρὸς καυτηρίασιν τοῦ μιάσματος ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐσμέν βέβαιοι, ὅτι καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἑπτανήσου καὶ πάσης τῆς Ὁρθοδόξιας ἐν γένει, θέλει ἀνακραῖξει ἐν τῇ δικαίᾳ αὐτοῦ ἀγανακτήσει «ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος ἐπιβουλεύεται τὴν θρησκείαν τῶν Πατέρων της». Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτων.

Νῦν δ' ἐξεταστέον τὸ ζήτημα καὶ ὑπὸ ἐτέραν τινα ἔποψιν. Ζητεῖ ἡ θέλει ὁ σεβάσμιος ἱεράρχης αὐτοκέφαλον τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑπτανήσου ἢ ἐξηρτημένην, ὡς μέχρι τοῦδε ἀπὸ τὰ πατριαρχεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως; Ἄν αὐτοκέφαλον, δὲν ἔχομεν ἔνωσιν, ἀλλὰ Κράτος ἐν Κράτει, καὶ τότε ὑπὲρ τίνος οὗτος ἐμὸς λόγος καὶ ἔξου παρὰ τὴν εἰκόνα τῆς Α. Μ. ἣν δὲν ἔλαβεν οὐδεὶς τῶν ἐν Ἑλλάδι κλεινῶν Ἀρχιερέων καὶ τὸν μεγαλόσταυρον; Ἄν ἐξηρτημένην ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τότε δυνάμεθα εἰπεῖν, ὅτι

υποκρύπτεται ἄλλη τις παγίς· ὁ σεβάσμιος ἱεράρχης, ὃχι μόνον τοὺς Ἑπτανήσιους δὲν θέλει ἐντελῶς ἀνεξαρτήτους τῆς ἐπηρείας τοῦ Σουλτάνου, διότι οὐδεμία πράξις τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας ἐξωτερικῶς ἐνεργεῖται πρὶν ἢ κυρώσῃ ταύτην ἡ Πύλη, ἀλλὰ καὶ τρόπον τινὰ ζητεῖ νὰ προσάψῃ καὶ πρὸς τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐκτακτον καὶ βδελυρόν τι στίγμα, ὅπερ κατὰ τύπους πολιτικούς δύναται νὰ θεωρήσῃ ὡς προβληματικὴν τὴν πλήρη τῆς Ἑλλάδος ἀνεξαρτησίαν· ἐξηγούμεθα·

Ὅτε ὁ Σουλτάνος διοικεῖ θρησκευτικῶς τὸ μέρος τοῦ Κράτους, ἐπηρεάζει τὸ ὅλον· ἡ δὲ ἐπηρεία αὕτη, ἐκτὸς τῶν ἐντεῦθεν συνεπειῶν, ἐγείρει εἰς αὐτὸν τὴν ὑπόνοιαν, ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν τὴν βεβαίωσιν, ὅτι ἄρχει ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ μέρους· ἄρα ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως Κράτους. Καὶ τῷ ὄντι! ἡ ἐξουσία του ἦτο μέχρι τῆς ἐνώσεως τοιαύτη ἐπὶ τῆς Ἑπτανήσου· τί λοιπὸν θέλει ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος; Τὴν προστασίαν τοῦ Σουλτάνου ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑπτανήσου ἢ τὸ αὐτοκέφαλον αὐτῆς; καὶ τὸ μὲν καὶ τὸ δὲ, θεωροῦνται ὡς χίμαιρα, καθ' ὅσον ἡ πολιτικὴ ἔνωσις συνεπάγει καὶ τὴν θρησκευτικὴν· ἐπομένως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀπαιτοῦνται νέαι διεθνεῖς συνθήκαι καὶ νέα πρωτόκολλα· τίς λοιπὸν ὁ ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἔστω ἂν ἡ ἀξίωσις τοῦ πατρὸς Ἀθανασίου θεωρηθῇ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ; ὑπάρχει που ὁ φρενήρης ὑπουργὸς καὶ ἡ κακόδοξος καὶ κακόβουλος Κυβέρνησις; ὃχι βεβαίως! ἀνέμους ἄρα τοξεύει ὁ Ἀθανάσιος! Ἀλλ' ὑποτεθείσθω ὅτι καὶ τοῦτο γενήσεται, Δὲν ἐξετάζει καὶ ἄλλο τι ὅπερ παρελείψαμεν, πλὴν πρέπει νὰ τὸ εἰπῶμεν! Δεδόσθω, ὅτι γίνεται κάπποια μετὰ βασίς τῶν νομίμων, καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑπτανήσου ἀναγορεύεται ἀνεξάρτητος· ποῦ τότε θέλει εἶσθαι ἡ ἔδρα αὐτῆς; εἰς τὸ ἄκρον τῆς Ἑπτανήσου ἢ τὸ κέντρον; ποῦ τὸ κέντρον; τίς ἡ κεφαλὴ; ἡ Κεφαλληνία· ἄρα καὶ ἐν περιπτώσει τοιαύτῃ Πάπας θέλει εἶσθαι ὁ Μητροπολίτης Κεφαλληνίας καὶ οὐχὶ ὁ τῆς Κερκύρας· τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ὁ σπασιάζων μένει εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ κατὰ τὴν παροιμίαν, ὅπως ἔμειναν ἐκτὸς τῶν πραγμάτων καὶ οἱ κατὰ τοῦ Ὁθωνὸς σπασιάσαντες !!!

Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος· εὐχόμεθα δὲ ἐκ ψυχῆς ἔνα διαψευσθῶμεν ἐκ τῶν ἔργων ἢ ἐκ τῆς μετανοίας τοῦ ἐν λόγῳ φιλοτίμου ἱεράρχου.

ΟΙ ΙΗΣΟΥΙΤΑΙ.

II

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ.

Οὐαὶ τί σοι ἐπέπρωτον, ὦ Μοῦσα πικραμένα,
ἀντὶ ἐντεῦθεν ἄσματα, πεφωτολαμπρυσμένα!
ἀντὶ τοιούτων εὐχησάμεθα νὰ διαχύσης,
καὶ κτίσματος πανάρρησιν, μὲ φθόγγους νὰ ὑμνήσης,
δυστήνως φαρμακεύσαι ἀπὸ τὰς διαστάσεις.
ἐχθρῶν δυστήνου πλάσματος! ἀγρίας τόσας φάσεις·
καὶ κράξεις, κράξεις ἐκθαμβος ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ,
πρὸς τί ἡ παραγνώρισις καὶ ἡ αὐτοκτονία!
πρὸς τί τὸ χάσμα τ' ἀπειρον, τῇ Μίᾳ Ἐκκλησίᾳ!
πρὸς τί ἡ ἐπονειδιστος! παπῶν ἀκολασία!
Δὲν εἶναι ἓνας ὁ Θεός; Τριάς τοῦ ἡ ἀγία!
Δὲν ἔχει ἄνωθεν τὸ φῶς ἐν τῇ μεγαλουργίᾳ;
Καὶ ὅτε ἓνας ὁ Θεός, πρὸς τί ἡ διχοστασία,
πῶς, πόθεν νεοφώτιστοι πλάττουν θεογνωσία,
νοθεύοντες τὸ Σύμβολον μὲ πᾶσαν μαγχανίαν
τὰς βάσεις ἀνατρέποντες! τὴν ἐντολὴν τὴν θείαν,
Αὐτοὶ ἡμᾶς ἐδίδαξαν θρησκείαν τοῦ Σωτῆρος·
αὐτοὶ ἡμᾶς ἐφώτισαν, ἡ μέγας μας! ὁ Κλῆρος!
ὁ κλῆρος ὁ πανάγιος, ὅστις ἐνεσκηνώθη
εἰς τοῦ Σωτῆρος σκῆνωμα κα' ἐντεῦθεν ἐξυψώθη
εἰς τὰς ἀρρήτους κτίσεις τοῦ πνεύματι χριστοδόλω,
πνεύματι τῷ τρισάγιον, κόσμῳ θαυματοδόλῳ·
καὶ εἶπε καὶ ὑπακούετε ἀγίαν τὴν Τριάδα!
νὰ ἐσπλάγῃ πνεύματι, τοῦ κτίστου τὴν Μονάδα!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΚΛΕΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΕΤΕΤΕΤΟ

Καὶ πόθεν οὗτοι ἔλαβον τῆς πίστεως τὴν γνῶσιν
 πόθεν ἐγαλουχήθησαν τοῦ νόματος τὴν πόσιν;
 ποία ἡ τότε δόξα των, καὶ ποία εἰμαρμένη!
 ποία αὐτοὺς ἐσπάραττε! τύχη ἀπεγνωσμένη!
 εἶχον τὰ Ἐλευσίνια, ἀρρήτους τοὺς λαμπτήρας,
 ἐξ ὧν ἐδιεχέετο ἡ αὖρα εἰς πλωτῆρας
 καὶ ἔπλεον οὐράνια μὲ πνεῦμα γηθοβόλον
 κ' ἐντεῦθεν συνεβάδιζον μετὰ Θεοῦ τῶν ὅλων;
 Εἶχον τοὺς Ἐλικῶνάς των, τὸν Ὀλυμπον, τὰ Τέμπη,
 ἐξ ὧν αἱ Μοῦσαι, χάριτες, διηύλιζον τὰ μέλπη
 καὶ σύμπαν γῆς τὸ πλήρωμα! ἐφωτοδαδουχεῖτο
 καὶ μέγα τὸ στερέωμα! ὑψοῦτο καὶ ὑμνεῖτο!

Εἶχον Σωκράτας Πλάτωνα, καὶ ἄλλους χρησμοδότας
 Λυκούργους τε καὶ Σόλωνα, τοῦ Κόσμου θεσμοδότας,
 « καὶ πάντων τὸ τρισεγγίστον! τῆς Θέμιδος τὸν θρόνον,
 τὸν σκηπτουχοῦντα ἔκτοτε, ἐφ' ὅλων τῶν αἰώνων,
 ἐφ' ὅλου τοῦ πληρώματος, κ' ἐφ' ὅλας τὰς ἡμέρας »
 συμπάσης τῆς ἐκτάσεως τῆς ὑδρογείου σφαίρας; »

Δὲν εἶναι αἷσχος ἀντικρυς! νεοφωτίστων δόξα!
 τοὺς μύστας νὰ τοξεύωσι μὲ ἰοδόλα τόξα;
 Δὲν εἶναι τρισαπάνθρωπος ἡ τόσ' ἀχαριστία,
 τοὺς μύστας νὰ ὑβρίζωσιν ἐν τῇ διχοστασίᾳ;
 Δὲν εἶν' ἐπίσης ἄδικον, τὴν γλῶσσαν τοῦ Σωτῆρος
 νὰ ἀποκρούη ἔξαρνος ὁ τῶν Σοδόμων κληρὸς;
 Καὶ τίς ἡ γλῶσσα Ἰησοῦ μεθ' ἧς συνεξηγήθη
 τὸ κτίσμα τὸ οὐράνιον κ' ἐν κόσμῳ ἐτιμήθη;
 "Αν ἦν ἡ γλῶσσα τῶν Σκυθῶν, τῶν Ἰσπανῶν ἢ Γάλλων,
 ἢ, καὶ ἐκείνη Γερμανῶν, ἢ ἐθνοτήτων ἄλλων!
 ἄς ἔλθωσιν, ἄς εἰπωσι, τίνες οἱ Πλάτωνες των
 ἄς ἔλθωσιν, ἄς δεῖξωσι, τίνες οἱ κήρυκες των.
 ἄς δεῖξωσι πλειότερον, τίνες οἱ μαθηταὶ των.
 Βασίλαιοι, Χρυσόστομοι καὶ οἱ σχολιασταὶ των;

Πῶς, πόθεν ἡ ἀλλοίωσις καὶ ἡ ἀπογνωσία!
 τοιαῦτα ἐδαδούχησεν ἡ πρώτη Ἐκκλησία;
 τοιαῦτα Διονύσιοι εἶπον ἐν τῇ Γαλλίᾳ,
 τοιαῦτα τὰ ἀρχέτυπα, τῆς πίστεως βιβλία;
 Ἐν τίν' ἀντιστρατεύεσθε κατὰ τῆς Ἐκκλησίας;
 ἐν τίνι τόσα Σχίσματα, τέκνα διχοστασίας!
 ἐνῷ τὸ φῶς τὸ ἀρρητον, θεόθεν διαυγάζει
 καὶ ὁ σταυρὸς ἀπέναντι τὴν ἔνωσιν προστάζει;
 Τίς ἄρα ἐτρισδίχασε Θρησκείαν τοῦ Σωτῆρος, —
 ποῖος ὁ ἐπονείδιστος τοῦ Σχίσματος ὁ ἥρως;
 — Πολιτικὴ κατάρατος καὶ πάθη καλογήρων
 πολιτικὴ ἐπίβουλος, ἀχρείων ὀλετήρων!!!
 Ἄλλ' ἔστω! συνδιέρρηξαν θρησκείαν τοῦ Σωτῆρος,
 ἔν' ἀρχωσιν οἱ δαίμονες, φρενητιῶντων κληρὸς!
 τὴν γλῶσσαν πῶς ἠλλοίωσαν τῶν θείων Ἀποστόλων,
 δι' ἧς τὸ φῶς διέχυσαν μὲ πνεῦμα φωτοβόλον,
 δι' ἧς τὴν πλάνην ἔρριψαν παγίδας ἰοβόλων,
 δι' ἧς περ ἐμετέβαλλον τεμένη τῶν εἰδώλων;
 Ἔστω! ὅτι τὰ Σχίσματα εἶναι τὰ δόγματά των,
 ἡ πλάνη ἦν ἐνέσπειρον τὰ θρησκολογικά των.
 δεδοσθω, πῶς τὰ ἄζυμα ἡγοῦνται τῶν ἐνζύμων·
 κί' ὅτι τὰ Πουργατόρια εἶν' ἔθνη τῶν ἐθίμων.
 Ἔστω! ὅτι ἡ θεωρία των, δὲν εἶναι αἷσχος πλάνη,
 ζητοῦσα τὴν ἀποδείξιν, ἔνθα ὁ νοῦς δὲν φθάνει. . . .
 τὴν γλῶσσαν πῶς ἠλλοίωσαν μὲ τόσας κατακρίσεις
 μὴ φοβηθέντες νέμεσιν, μελλούσας κλυδωνίσαις;
 Εἰν' ἄρα εὐγενέστεροι τῶν θείων Ἀποστόλων, —
 εἶναι τὸ βροντολόγημα, Θεοῦ τοῦ πάντων ὅλων,
 ἢ, εἶναι οἱ ἐμπκίκτορες τῶν θείων κηρυγμάτων
 εἰς τὴν Θρησκείαν κούπτοντες τὰ κακουργήματά των;
 Αυτοὶ εἶναι οἱ παναίτιοι, τῆς τῆς ἀσεβείας·
 ΜΟΝΟΙ, οἱ Αἰνέοντες ἡμέρον μὲ τόσας δαδουχίας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΝΟΙ, οἱ Αἰνέοντες ἡμέρον μὲ τόσας δαδουχίας.

πανίστρατοι ἐργάζονται λαῶν τὰς δυστυχίας·
πανίστρατοι προσέρχονται εἰς ἀνθρωποκτονίας.
ἓνας τοῦ ἄλλ' ἐργάζεται, πλείστας μαιφονίας

4.

Πῶς! ἄρα γε προβαίνουνσι τοιοῦτοι νὰ διδάξουν·
τὸ δόγμα ὅπερ ἔλαβον χωρὶς νὰ τὸ φυλάξουν;
πῶς πόθεν τόση τόλμη των εἰς ἅγια τὰ ἐδάφη!
μήπως τὸ ἐνανθρώπισμα εἰς ἅδην των ἐτάφη!
μήπως δὲν ἐξηρκέσθησαν εἰς τόσας τυραννίδας,
ἀλλὰ καὶ πάλιν σταίνουσιν εἰς σφάγια παγίδας!
Οὐαί! εἰς τὴν ἀσέβειαν καὶ εἰς τὴν μιαιφάν·
δαίμων σκληρὸς ἐσπάραξε τὴν μόνην Ἐκκλησίαν.
τὰ πάντα διεσπάραξεν ἡ πλάνη καλογήρων·
προβαίνοντες μ' ἀσέβειαν, ἡ μέχρι τῶν βημοθύρων
καὶ μ' ἔσχατον βυσίαν μας ἡ πλάνη ἐξαπλοῦται·
καὶ αἶμα τὸ ἐμμάρτυρον, βωμόθεν μηδενοῦται —
βωμόθεν καὶ τὸ αἷμά μας, αὐτὴ ἀπομακρύνει
ἀγρία κοιμητήρια ἵνα διαπλατύνῃ!

Καὶ πόθεν, πῶς, ἂν ἄνθρωποι, ἀνθρώπους τυραννοῦσι,
καὶ καθ' ἐκάστην εἰς αὐτοὺς παγίδας πλαστουργοῦσι,
διότι ἐτηρήσαμεν θρησκείαν τῶν πατέρων,
κ' ἐκλήθημεν Σχισμάτικοι παρὰ τῶν Μονισίων;
διὰ τοιαῦτ' ἐγκλήματα, τὸ ἐγκλημα μᾶς θραύει·
κι' ὡς νεκροσκόπος πάντοτε, τὸ σῶμα διαψαύει;
Καὶ τινες οἱ Σχισμάτικοι! τὸ ξέρει ἡ Εὐρώπη,
ἡ λόγῳ γαλθανίζεται ἀπὸ τὴν Πηνελόπη,
ἥτις καὶ πάλιν ἐβαλLEN, αἰσχύνῃς προσωπεῖον
εἰς πάπας τοὺς πανάγιους! μ' ὀδύνης των σημείον!
Νὰ, πλέκουν ἐξυφαίνουσιν αἰσχύνῃς τὸν ἱστόν των,
τὰ ἱερὰ νοθεύοντες, ὑβρίζοντες Χριστὸν των.
Γνωρίζει ἡ Εὐρώπη μας τὰ τῆς δυστοκτονίας,
ἡ πάντα παποσύρεται ἀπὸ τῆς ἐνπιστίας;

γνωρίζει τίς ἡθέτησεν τὰ νόμῳ ψηφισθέντα
καὶ ἔργῳ ἐξουθένωσε τὰ τότε κυρωθέντα,
ἢ οὕτω ἐχαρπάζεται ἀπὸ τὰς εἰσηγήσεις
καὶ ἔρμαιον ἐγγίγνεται εἰς τὰς παποκρατήσεις;
Ἔχει τὴν ἱστορίαν τῆς ὑπ' ὄφιν νὰ διέλθῃ,
ἢ ἔκαυσεν ὁ κληρὸς τῆς εἰς γνῶσιν μὴ ἐπέλθῃ;
Ἄν ταύτην ἐπυράκτωσαν, ὑπάρχουν ἄλλα τεύχη·
ὑπάρχει Διονύσιος παρ' οὗ ἐμαθητεύθη
θρησκείαν τὴν πρωτότυπον δι' ἧς ἐδαδουχήθη·
κι' ὡς νόμῳ Διονύσιου δικαίως ἐκαυχήθη·
Ἵπάρχουν οἱ Χρυσόστομοι, πρῶτοπα εὐσεβείας·
Βασίλειοι διάφωτοι, ἐρείσματα θρησκείας! —
τὰ τούτων τεύχη σύμπαντα, Εὐρώπη ἄς διέλθῃ·
καὶ τότε, τότε σύμπασα, δίχως χρόνος παρέλθῃ
Εὐρώπη μ' ἓνα στόμα τῆς, κατάρας θὰ ἐκφέρῃ
τοὺς Πάπας τοὺς παραίτιους, νόμῳ νὰ συγκαθαίρῃ,
διότι ἐξουθένωσαν θρησκείαν τοῦ Σωτῆρος·
ἔν' ἄρχῃ στὰ ἐγκώσμια ὁ τῶν Σοδόμων Κληρὸς.

5.

Καὶ ταῦτα εἶναι γνώριμα ἀπὸ τῆς ἱστορίας·
ὁ Πάπας διεδέσμευσεν λαῶν ἐλευθερίας·
ὁ Πάπας ὑπεδούλωσεν πάσης τῆς Ἰταλίας·
αὐτὸς θρησκείαν ἔπαιξε! κατέστη μητραλοίας!
κατέστη γῆς τὸ φόβητρον, καὶ πάσης βασιλείας
ἐξαχρεσίωσας ἀνθρώπον μέχρι τῆς διανοίας.
Αὐτὸς εἰς τὴν ἐκπόρευσιν τοῦ θεοῦ μας Συμβόλου.
ἔρριψε σπέρμα ἐριδος! ὄφρως ἰσοβόλου!
καὶ ὅπως οὗτος κέντρινε καρδίαν πρωτοπλάστου·
τὸ δόγμα ἀθετήσαντος, Θεοῦ τοῦ πάντων πλάστου,
οὕτω κ' ὁ πάπας ἔκτοτε ἐν πλήρει ἀπογνώσει
τὸ Σύμβολον ἐνόθευσεν ἐν πάσῃ ἀλλοιώσει.
Ὁ κατέστη ἐκθεσμός τῆς Μόνης Ἐκκλησίας!!
ἡτὶς ἐξουθένωσεν τὴν κατὰ τὴν Ἑσπερίαν.

Καὶ ποῖα δὲν κατέπραξε κατὰ τῆς Ἐκκλησίας!
 ποσάκις δὲν ἐμόλυνε τὰς ἀγιοθυσίας;
 ἰδοὺ τὸ πάντων ἔσχατον, βοᾷ ὁ Ἰορδάνης·
 βοᾷ διαμαρτύρεται, ἐσχάτης τόσης πλάνης.
 βοοῦν, βοοῦν τὰ ῥεῖθρά του ἀκούσιντα φωνῆς του!
 λεγούσης τόδε κήρυγμα μεθ' ὅλης τῆς πνοῆς του·
 » εἶμαι ὁ ἄρτιος τῆς ζωῆς, ἐν σώματι ἀγίῳ »
 ἐξέφερεν ὁ ἄκτιστος θαλάσση Τιβερίῳ·
 ἀνοίξαν τὰ οὐράνια εἰς φῶνημα Κυρίου!
 διέλαμψαν τὰ κύματα, ἀκτίσι τοῦ ἡλίου·
 ὁ Ἄρτος γοῦν ὁ ἐνζυμος εἶναι τὸ σῶμα θείου·
 ὅπερ καὶ ὑποτίθησι, Τριάδος ἐκμαγεῖον·
 τὰ δέ, ἐκεῖνα ἄζυμα ἀνήκουν εἰς Ἑβραίους
 τοὺς θεοκτόνους ἀσεβεῖς καὶ ἀεῖτε παλαμναίους.
 Ὁ πάπας ὁ πανάγιος ὡς νὰ συνεορτάζῃ
 μ' Ἑβραίους τοὺς παμμίανους! τὰ ἄζυμα διχάζει
 ἀναίμακτον θυσίαν μας, αἵματι θυσιάζει·
 τὰ ἔργα καὶ ἡ δόξα του, λέγουν, ὅτι Μωϋσιάζει. . . .

6.

Καὶ τί ἐντεῦθεν εἵπωμεν περὶ Πουργατωρίου;
 τί περὶ τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ πάντων μυστηρίου;
 ὦ, κάλλιον ἐπικάλυμμα εἰς ἀναξίως πράξεις·
 καὶ ὁ κτίστης ὁ ὑπέρτατος! αἶρει σκοτοδινιάσεις·
 Ὡ, πόσα δὲν κατέπραξε κατὰ Ὀρθοδοξίας·
 ποσάκις δὲν ἡσέθησε λόγῳ κενοδοξίας;
 Κ' ἐνῶ ἐκεῖνος ἔκθεσμος τῆς μόνης Ἐκκλησίας!
 βοᾷ ἡμᾶς Σχισματικούς μετὰ ἀκολασίας.
 Καὶ τίνες οἱ Σχισματικοί! τίνες πεπλανημένοι;
 τίνες ἐπαρεσπόνδισαν! τίνες ἀπεγνωσμένοι!
 οἱ Πάπαι τὰ ἀρχέτυπα τῆς τότε εὐσεβείας
 οὔτινες διετήρησαν τὰ κλέη τῆς θεοσεβείας,
 ἢ οἱ κατόπιν δαίμονες καὶ οἱ διάδοχοί των
 ὁρῶσιν διαίρεσαντες μ' ἀγρία τὴν ψυχὴ των·

καὶ ἂν ἐκεῖνοι ἔκθεσμοι, πῶς οὗτοι τοὺς γνωρίζουν,
 καὶ ὡς ἀγίους ἔκτοτε αὐτοὺς πανηγυρίζουν;

Τί αἰσχιστος αἰτίασις! ἀπεγνωσμένη κρίσις!
 τί τέρας τρισαπάνθρωπον! ἡλιθιωμένη φύσις!
 Κηρύττουσι Σχισματικούς ἡμᾶς οἱ ἀποστάται·
 ἐνῶ τηροῦμ' ἀρχέτυπα, ὡς ἄλλοι στηλοκραταί·
 καὶ αὐτοὶ ὅπου ἡθέτησαν τὰ νόμῳ ψηφισθέντα
 καὶ ἔργῳ ἐξηκρίωσαν τὰ θεοφορηθέντα
 ὑπὸ τε τῶν Συνόδων μας τοσάκις κυρωθέντα
 μὲ κρίσιν καὶ κατὰ κρίσιν μήπω ἀλλοιωθέντα,
 κηρύσσονται εἰσαγγελοὶ μὲ πᾶσαν εὐτολμίαν·
 οὐδόλως λογιζόμενοι, αἰσχύνῃς ἀτιμίαν·
 καὶ ὅταν οἱ ἐμμένοντες εἰς Πίστιν τὴν ἀρχαίαν
 κηρύσσονται Σχισματικοὶ μὲ γλῶσσαν παλαμναίαν!
 οἱ ἔκσκοπδοι, ἀνέριοι, ποῦ τότε θὰ ταχθῶσιν; . . .

— Ἄς εἵπωσιν οἱ ἴδιοι, δίχως νὰ αἰσχυνηθῶσιν·
 ὁ Πάπας ἂν ἐμπνέετο ἀπὸ θεοσεβείας·
 καὶ οὐχὶ ὡς ἀπεδείχθηκεν ἀπὸ θεοβλαβείας·
 δὲν ἔπρεπε ἂν ἅγιος! προσθήκην τοῦ Συμβόλου
 νὰ κάμῃ οὕτω ἔξαρνα δίχως τὴν νεῦσιν ὅλου—
 τοῦ ὅλου τοῦ πληρώματος τῆς ὅλης Ἐκκλησίας
 οὐχὶ τόσον αὐθαίρετα μετὰ ἀπελπισίας.
 Δεδόσθω ἐνεπνεύσθηκε πνεύματι κορυφῇ του·
 Συμβόλου τὴν ἐκπόρευσιν, ἀλλοίᾳ τῇ μορφῇ του·
 ὦφειλε, πάντως, ὦφειλεν, οὐχὶ νὰ δογματίσῃ
 ἀλλ' ἐν Συνόδῳ ἔκτοτε ἐμπνευσὶν νὰ σαλπίσῃ
 καὶ ἂν ἡ ὅλη Σύνοδος ἐδέχετο προσθήκην,
 τότε δικαίως κέκτητο τοῦ κλέους του τὴν νίκην·
 ἀφ' οὗ δὲ παρεσπόνδισε κατέστη μητραλοίας·
 κατέστη γοῦν Σχισματικὸς, λόγῳ κακοβουλίας!

καὶ εἶναι ὁ παρκίτιος πάσης διχοστασίας·
 ἐνεδοξάμενος ἀπὸ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας,
 ὡς ὅλων τῶν Συνόδων μας ποῦ ἀναθεματίζουν·

καινότομα ἢ πρόσθετα, δικαίως ἀφορίζουν.

Σὺ δ', ὦ Θεέ πανύψιστε! πάριδε ἁμαρτίαν,
καὶ φρούρει καὶ συνένωσον τὴν Μόνην Ἐκκλησίαν·
πάριδε κήματα θνητῶν, οὐκ οἶδαν τί αἰτῶσι·
τὸ φῶς ἀποφωτίζονται, τὸ σκότος ἀγαπῶσι!

Ἐγγραφον ἐν Βουκουρεστίῳ· κλπ.

Ἐραυνὸν ἐξώσθης γίγα! τυραννόκτονον σπαθί.
Οταν τοῦ πατρός σου αἶμα ἤκουσες νὰ ἀντηγῇ.
Ἰαίλαψ ἔγινες εἰς Τούρκους! ἔνδικος καταστροφή
Οταν κλέφτης εἰς τὰ ὄρη, ἔλεγες, ὦ ἀδελφοί,
ἤρτερεῖτε εἰς τὴν Πίστιν! μᾶς τὸ λέγ' ὁ Οὐρανός!
Ο ποῦ ἄνωθεν προστάζει! νὰ χαθῇ Ἀγαρινός.
Ἠώρα εἰς ἀπελπισίαν θε νὰ λάμψῃ ἡ ἐλπίς!
Ἦσολᾷ καὶ ξαγνατίζει ἡλευθερίας ἡ κρηπίς.
Ἦλεσαν τοὺς πολεμίους, ὥσπερ ἥρωες θαυμαστός.
Ἦέος Ἀρης τῶν Τρικόρφων! εἰς τὰς Πάτρας ξακουστός.
Ἦλθες εἰς τὴν Ἀργολίδα ποῦ Δραμάλης φοβερός.
Ἦ ταύρωσιν ἀπῆτει νέαν, καὶ ὑψώθη ὁ Σταυρός.

ΜΥΘΟΣ

ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ.

Παραφρασθέντος.

Ἐνας τρελλὸς βουκολιστὴς κοπάδια βουκολίζει·
τὰ γίδια καὶ τὰ πρόβατα γιὰ βοῦδια ζευγαρίζει·
τὰ κράζει πάντ' ἀνάστροφα σὲ βράχο-λειθαδάκια,
νὰ φάγουν πέτρες γιὰ κλαριά, κλαριά γιὰ λελουδάκια·
ντὲ, ντὲ, ντὲ, τὰ πρόβατα, τάλογοβουκολίζει·
εἰ, εἰ, εἰ, τὰ βοῦδια του, στοὺς βράχους τὰ σκαρίζει.

Τὸν πῆρε ἡ νύχτα στὰ γκρεμνά· τὸν πιάσανε τὰ χιόνια·
ζητεῖ τὸ μονοπάτι τοῦ στὰ ἄγρια τὰ λόγγια·
ζητεῖ τὰ πραμματάκια του, εἰ, εἰ, εἰ, φωνάζει
ζητεῖ καὶ τάλογάκια του, κλαίει κι' ἀναστενάζει·
ντὲ, ντὲ, ντὲ, βοῦδάκια μου, συρίζει ξεσυρίζει
χῶτς, χῶτς, χῶτς, τὰ γιδάκια μου, φωνάζει ξεφωνάζει.

Τὴ συριγμιά του τὴν κακιά, ἀκούσανε τὰ γρίμια
χοιμιάσαν τὸν ἐξέσχισαν, μὲ δόντια καὶ μὲ νύχια·
χοιμιάσαν καὶ κατέσραξαν καὶ τάρημα κοπάδια
στοὺς βράχους ποῦ τὰ βίσκαγες, στ' ἀπάτητα λαγγάδια·
ὁ τρωκανίτης τῶμεινε πάνω σ'ένα βραχάκι
καὶ τὸ τρωκάνι ἐκλάγγιζε, μὲ πίκρα, μὲ φαρμάκι.

Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, παντέρημα ἀδελφοπροβατάκια
Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, πανδύστυχα! βοῦδια καὶ ἀλογάκια
Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, γιδάκια μου μὲ χρυσομαλλουδάκια,
σᾶς τρώγει ὁ λύκος στὸ σωρὸ, μέσα εἰς τὰ βραχάκια·
Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, βουκολιστὴ νὰ ψάλλω στὴ ταφή σου
Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, στὴ γυνὴ σὶν σου, στὴν ἔρμη προκοπή σου.

Ἄνοιξε ἡμέρα τὸ πρωῒ, ἐδιώχθη τὸ σκοτάδι·
τρέχει ἡ μάννα γιὰ τὸ γυιὸ, τὸ δύστυχο κοπάδι·
βλέπει παντοῦ τὸ αἶμα τοῦ στὴ γῇ νὰ κικκινίζει
καὶ κρήατα ὕλοσπαραχτα! ψυχὴ της λαχταρίζει!
Ἄχ! ἄχ! τὰ κοπαδάκια μου! τὰ ἔσφαξαν τὰ γρίμια!
Ἄχ! ἄχ! τὸ γυιόκα μου! τὸν ἔφαγαν τὰ φιδία.

Ἐγγραφον ἐν Κωνσταντίνου οὐπόλει.

Ο ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ.

«Καὶ μεῖζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
ἐπὶ τὸν νομίζει, τοῦτον οὐδ' αὖ μὲν λέγει».

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΛΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΛΟΓΗΝ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑΣΘΕΝΤΑ ΘΕΡΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ
ΜΟΝΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΗΣ ΜΗΤΕ ΚΑΙ ΑΝ ΔΙΑΡΡΑΧΩΣΙ ΒΑΘΥΝΤΑ.

ἤδη ἡ κοινωνία, ὁ νοῦς καὶ ἡ κρίσις, δικαιώνει τὴν ἐξωστράκεισιν τοῦ Χρηστίδου κατὰ τὴν ἐπανάστασιν· ἤδη ἀποκαλύπτει τὸ μυστήριον τοῦ Σουλῆ καὶ τὸν σκοπὸν δι' οὗ ὁ ἔντιμος πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας ἀνεδείχθη ὑπέρμαχος συνήγορος τῶν ὑπουργῶν τοῦ αἵματος καὶ διεπράξατο τσαῦτα κατὰ τῆς ἐπανάστασεως ἀδικήματα, ἐν δειναῖς περιστάσεσι· θαρρεῖτε, ὦ Ἕλληνες! ἔχομεν ἀνὰ χεῖρας τὰ πειστήρια τοῦ ἐγκλήματος! ὁ Θεὸς ἐτύφλωσε τοὺς δημίους σας καὶ ἐν τῇ τυφλοτητί των ἀπεκάλυψαν τὰ παμμίαρά αὐτῶν σχέδια· ἤνοιξαν τὸν τάφον των μετὰς ἰδίας αὐτῶν χεῖρας! « μωραίνει Κύριος οὓς βούλεται ἀπολέσαι ».

Ὁ ἐν Γαλλίᾳ διαμένων Κ. Δ. Καλλέργης πρῶτον τυφλὸς πρέσβυς τοῦ Ὁθωνος, ἀπαντῶν διὰ τῆς ἀπὸ 17]29 Ἀπριλίου ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν τοῦ Κ. Δ. Χρηστίδου ἀπὸ 4]16 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, δι' ἧς ὁ ἄτλας οὗτος τὸν προσκαλεῖ εἰς τὴν πατρίδα του, λέγει σαφῶς καὶ ὠρισμένως· ὅτι, δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ τὴν πρόσκλησίν του ἐν ὅσῳ ὁ Βασιλεὺς δὲν καταλύσῃ τὸ Σύνταγμα, ἢ, ἐν ὅσῳ δὲν ἀναίρεσῃ τὴν παρὰ τοῦ αἰοιδίου θεοῦ του Φρειδερίκου ἐντολὴν νὰ κυβερνᾷ καὶ νὰ μὴ βασιλεύῃ, καθ' ἃ οὗτος ἐξέθηκε πρὸς τὴν Αὐλὴν τῆς Δανίας σὺν τῇ ἀναγορεύσει τοῦ Γεωργίου ὡς Ἡγεμόνος· ἐν δὲ, τῷ ἀποτροπαίῳ ἐκείνῳ ὑπομνήματί του παρίστανε τὴν Ἑλλάδα ὡς φωλεὰν θηρίων, καὶ σχεδὸν προέτρεπε τὴν Δανίαν νὰ μὴ ἀποστείλῃ τὸν ἡγεμόνα, πρὶν οἱ Ἕλληνες σφαγιάζοντες ἐαυτοὺς καταλύσωσι τὸ πολιτευμὰ των, καὶ θέσωσι τὴν ὑπαρξίν των εἰς τὸν ζυγὸν ξένης κατοχῆς· καὶ ἐν ᾧ διὰ τῶν ἐκφρασεῶν του τούτων ἐξηγηρέτει ξένην πολιτικὴν, σκοπῶ τοῦ ν' ἀποθαρρύνῃ τὴν ἔλυσιν τοῦ Γεωργίου, νῦν δὲ καταγνωσθείσης τῆς προδοσίας του, ἐξελέξατο ἐτέραν ὁδὸν ἵνα φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του.

Αἰσχυρόμενος ἤδη νὰ παρυσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ λαοφιλοῦς Ἡγεμόνος, οὗ τὸν λαὸν ὡς ἀναρχικὸν καὶ ὡς θηριώδη παρέστησε, δεικνύει ὁ ἀγράμματος καὶ ὁ ἔγευστος οὗτος ἱστορίας, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ κυβερνηθῇ Σύνταγματικῶς ἡ Ἑλλάς, σκοπῶ τοῦ νὰ ἐξλειώσῃ ἐαυτὸν τοῦ θεοστυγοῦς κακουργήματος, καὶ μετακληθῇ ὡς εὐπρόσωπος ἐκείτης, ἐν Ἑλλάδι· ἵνα παρεμβάλλῃ ὑπὸ τὸ πρῶτον σχήμα τοῦ πιστοῦ Συμβούλου, ἵνα προσκόμῃ εἰς τὴν Βασι-

λείαν τοῦ Γεωργίου· τοιοῦτος ὁ σκοπὸς τοῦ παλιμπαιδὸς τούτου παρασίτου· τοιαύτη ἡ μοχθηρὰ καὶ ἡ ἀποτρόπαιος αὐτοῦ διάνοια διενεώσατο κακουργήματα· προσθετόν δὲ, ὅτι εἰς ταῦτα πάντα ἐνοχοποιεῖται καὶ ὁ πατριώτης Κ. Χρηστίδης· τῷ λέγει ῥητῶς, ὅτι τοιαῦτα διενεώθησαν καὶ ἐνήργησαν ὁμοῦ ἐν Παρισίοις· ἄρα ἀμφοτέροι θεωροῦνται ἐνοχοὶ τοῦ ἐσχάτου ἐγκλήματος· καὶ ἀμφοτέρους ὀφείλουν ἵνα καταδιώξωσιν οἱ εἰσαγγελεῖς καὶ δικάσωσι τὰ δικαστήρια.

Ἀλλὰ τίς ὁ Καλλέργης; διεκρίθη ποῦ εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ; ἐνθυμίζει ἡ ἱστορία ἐνδοξον αὐτοῦ κατόρθωμα; εἶναι ὁ ἀνὴρ τῶν φώτων, τοῦ λόγου ἢ τοῦ κλάμου; ὅχι δὲν ἔχει ἐξαιρετικόν τι νὰ παραστήσῃ, διακρίνεται μόνον ὡς ὁ ἥρως τοῦ Φαρῶ καὶ μηδὲν πλέον· τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς 3 Τεθρίου ψευδῶς ἐνεδύθη ὡς θέλομεν καταδείξει ἐκ τῶ οἰκίῳ χώρῳ καταστρέφοντες ἐσσεῖ τὴν πλάνην καὶ τὴν φεάκη· ἀλλὰ, δεδοσθω, ὅτι θεωρεῖται ὡς ὁ μέγιστος τῆς πατρίδος ἥρω· πῶς ἀποτολμᾷ νὰ ἐξυβρίξῃ τὸ ἔθνος ὑπὲρ δικαίως τε ἢ ἀδίκως τὸν ἀνετίθασεν ἀπὸ τὰς τριόδους; Δεικνύει λοιπὸν, ὅτι δὲν ἔχει τὸν κοινὸν νοῦν. Καὶ βεβαίως! ἐὰν δὲν ἦτο θεότρελλος δὲν ἤθελε συκοφαντεῖ τὸ ἔθνος ἀφ' ἐνὸς ὡς δυσπολίτευτον, καὶ ἀφ' ἐτέρου, αὐτὸς ὡς ἀρχηγὸς δῆθεν τῆς 3 τοῦ Τεθρίου ν' ἀποστέλλῃ εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ τὰ ψηφίσματα τῆς μεταβολῆς, χαλκογραφημένα χρυσοῖς γράμμασιν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐνδόξου ἐκείνης ἡμέρας.

Καὶ τί ἀπέβλεπεν ἡ μεταβολὴ αὕτη; τὸ Σύνταγμα· ὅταν λοιπὸν τοῦτο θεωρῆται ἀνατρεπτικὸν τῇ Ἑλλάδι, πῶς οὗτος ἀνεδέχθη ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν ἀγῶνα, ἢ ἂν ἐκ τῶν κατόπιν ἐπέισθη, ὅτι τὸ Σύνταγμα δὲν θεωρεῖται ἐπικρμόσημον τοῖς Ἕλλησι, πῶς ἀποστέλλει τὰ τότε ψηφίσματα ἐναθρυνόμενος εἰς τὸ κατόρθωμα τῆς νυκτὸς ἐκείνης; Δὲν ἐντρέπεται τὴν βεβηλωμένην αὐτοῦ κόμην! δὲν ἡσυχάζει σιτευόμενος ἐκ τῶν ψυχίων τῶν Γάλλων, ἀλλὰ, τολμᾷ νὰ γνωματεύσῃ ὁ ἀγευμέτερος περὶ πολιτεύματος; τὸν συμβουλευόμεν ἵνα κρυφθῇ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ· τὸ ἔθνος δὲν ἀγεται σήμερον ἀπὸ ἀνθρώπων οὓς δὲν ἔχουν οὐδὲν ὅσιον ἐν τῇ γῇ, καὶ ἂν προκύβηται νὰ ἀναχωρῇ δοῦλον μάλ्लιον νὰ καταστραφῇ ἐλευθέρων.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΩΝ.

Σὲ εἰζήτουν, ὦ φίλε, ἀπὸ πρῶτας νὰ βηματίσωμεν ὀλίγον πρὸς τὸν Νάον τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, καὶ νὰ συνδιαλεχθῶμεν περὶ τῶν κοινῇ τῆς πατρίδος πραγμάτων.

Ἄ! βλέπω ὅτι ὁ νοῦς σου εἶναι ἀείποτε εἰς τὰ πολιτικά καὶ ἐγὼ, φίλε, τὰ ἐκουράσθην καὶ τὰ ἐμίσησα, ὅπως ὁ δαίμων τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἰησοῦ.

Ἔχεις δίκαιον· ἀλλ' οὐκ ἐπάρτω ζήσεται ἄνθρωπος.

Τὸ γνωρίζω· ἀλλ' ἐν ὅσῳ τις κατατρίβει τὸν καιρὸν του εἰς αὐτὴν τὴν πολιτικὴν χίμαιρα, θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα καθὼς πολλάκις τὸ ἔπαθες, καὶ νὰ μὴν ἔχῃς οὔτε τὸν ἐπιούσιον τῆς ζωῆς σου ἄρτον.

Μὲ συμβουλεύεις λοιπὸν νὰ ἀφήσω τὰ πολιτικά;

Δὲν σοῦ λέγω μῆτε νὰ τὰ ἀφήσῃς μῆτε νὰ μὴν τὰ ἀφήσῃς, διότι ὅπως ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει πολλάκις συνδρομὴν ἐνθα δὲν ἐλπίζει, οὕτω καὶ ἡ πατρίς ὠρελεῖται ἢ καὶ σώζεται πολλάκις ἐξ ὧν δὲν ἐλπίζει. Ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον σου, ἀλλ' ἔχε ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ κόσμος δὲν σκέπτεται ὅπως ἐγὼ καὶ ἐσύ, ἢ ὅπως οἱ ἄνθρωποι τῶν χαρτείων.

Ναί, εἶδες τὸν λαὸν τῆς Ἑλλάδος, εἶδες τοὺς ἔξω ὁμογενεῖς· δὲν μὲ λέγεις, πῶς οὗτοι περὶ Ἑλλάδος σκέπτονται;

Περὶ τῶν ἔξω ὁμογενῶν μὲν μὴ ἐρωτᾷς ἐν γένει, ἀλλ' ἐν μέρει περὶ αὐτῶν μάνθανε. Οἱ ἔξω ὁμογενεῖς μετροῦντο εἰς τοὺς δαιτύλους, καὶ ἐπ' αὐτῶν πρῶτεύει ὁ Σίνας, ὁ Βεναρδάκης καὶ τινες ἄλλοι.

Τὰ περὶ Σίνα καὶ Βεναρδάκη γινώσκω· ἀμφότεροι οὗτοι ἐπαφίους διὰ τῶν ἔργων των μνήμην ἀθάνατον τῇ πατρίδι. Ὁ Βεναρδάκης ἀφ' ἐνὸς ἐξώπλισε τοὺς βραχίονας τῆς πατρίδος διὰ τῶν περιφανεστέρων τῆς Εὐρώπης ὀπλῶν, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἀδροτάτης καὶ δαπάνης τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Πρωτάνου, ὡραίζει καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, ὅπερ διὰ τῆς δυσμορίας του ἐπαρίστα ἄλλην ὁμηρικὴν χίμαιρα· ὁ δὲ Σίνας παρὰ τὸ λαμπρὸν Ἀστεροσκοπεῖον ὅπερ αὐτὸν περιέκλειε, φέρειν ὁ αἰετὶς αὐτοῦ πατὴρ, οὗτος ἀνεγείρει ἡδὴ περικαλλέστε-

ρον οἰκοδόμημα, νέαν ἐν Ἀθήναις Ἀκαδημίαν, ἥτις βεβαίως, ὑπερτερρεῖ ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε ἐν Εὐρώπῃ δημόσια οἰκοδομήματα.

Χαίρω, ἐξ ὧν μὲ λέγεις καὶ γινώσκω ἐξ ἀκοῆς τὰ τῶν ἀνδρῶν τούτων ἔργα· ἀλλὰ τίς ὁ προκαλέσας τὴν συνδρομὴν τοῦ Κ. Βεναρδάκη καὶ τῶν ἄλλων ὁμογενῶν πρὸς τελειοποίησιν καὶ ὠραίτην τοῦ Πανεπιστημίου, Πρύτανις;

Ὁ περὶ οὗ τοσαῦτα καταβοήσας ὁ τύπος, Κ. Φρεαρίτης.

Λοιπὸν, ὁ τοιοῦτος τιμᾷ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὴν Πρυτανίαν.

Ναί, ἀλλὰ βλάπτει διὰ τῆς αὐστηρότητός του καὶ τῆς δραστηριότητος ἐαυτόν· ἐὰν μὴ ἦτον τοιοῦτος δὲν ἤλελε διεγείρει τὸν φθόνον ἐναντίον του, ὥστε νὰ διακινδυνεύῃ καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὑπαρξιν.

Ἀπὸ ποίους; — Ἀπὸ τὰ βδελυρὰ καὶ σεσηπωμένα ὄντα τῆς κοινωνίας.

Ἄ! στήθι, στήθι, μὴ μοῦ τὰ λέγεις· γνωρίζω τοὺς τοιοῦτους, διότι ἔπαθον καὶ ἐγὼ ἀπὸ αὐτοὺς ἄλλοτε.

Καὶ τίς φίλε μου, εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἔπαθε ὑπὸ τῶν τοιούτων; ὑπάρχει ἄνθρωπος ἢ οἰκογένεια ἥτις δὲν ἐμελανοφόρεσε;

Ἔστωσαν συγχωρημένοι οἱ τοιοῦτοι. — Τοὺς συγχωρεῖς ἐσύ καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ τοὺς συγχωρεῖ — ποῖος — ὁ ἐλεγχος τῆς συνειδήσεώς των — ἡ μάστιγὴ αὐτὴ εἶναι ἱκανὴ διὰ τοὺς τοιούτους.

Ἡξεύρεις τι; — Ὁχι! — ἂν καὶ διέμεναν ἱκανὰ ἄλλοτε ἔτη εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἐγνώρισα κατὰ πρόσωπον αὐτὸν τὸν καλὸν Πρύτανιν, καὶ ἐξ ὧν μοι λέγεις κολακεύομαι νὰ ζητήσω τὴν γνωρίμιάν του. Εἶναι λοιπὸν φίλος σου; ὑπάγομεν εἰς ἀντάμωσίν του!

Τί νὰ σοὶ εἴπω; Γνωρίζω μακρόθεν τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ φιλεῖ μαζὺ του δὲν ἔχω, διότι, ὡς ἀκούω ἔχει καὶ οὗτος τὰς ιδιοτροπίας του καὶ ἐγὼ ἀποφεύγω ὅσον εἶναι τε τὰς μετὰ τῶν τοιούτων σχέσεις.

Διὰ τί; μήπως δὲν ἔχεις καὶ ἐσύ τὰς ἰδικὰς σου καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὰς ἰδικὰς μου; ὑπάρχει ἄνθρωπος χωρὶς ἐλάττωμα ἐν τῇ γῇ, μόνος ὅστις ἀγαπάται. Ναι, ἀλλὰ οὐκ ἔχω καὶ ὁμογενεῖς αὐτὸς τὰ ἐλλειπώματα μου καὶ

ἐγὼ τὰ ἰδικὰ τοῦ ἀπλητεῖτο ἡ γνωριμία καὶ ἡ φιλία ἀπὸ τὰ παιδικὰ μας· νῦν ἐξεβλυστήσαμεν καὶ οἱ δύο.

Ἔχεις δίκαιον· τώρα ἐκατάλαβα διατὶ ἄνθρωποι καὶ ἀρετῆς καὶ φρονήσεως δὲν δύνανται νὰ συνταυτίσωσι τὰ αἰσθηματὰ των μὲ ἐκείνους ὅπου πρώτην φορὰν γνωρίζονται.

Τοῦτο δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ εἴπῃς, τὸ διδάσκει ἡ φύσις· ξερίζωσον δένδρον ἄλλου κλίματος προβεβηκυῖας ἡλικίας, μεταφύτευσον αὐτὸ εἰς διαφορετικὸν κλίμα· δυσκόλως ἀναβλαστάνει· μεταφύτευσον νεώτερον καὶ τότε ἀναγνωρίζεις πειραματικῶς τὴν ἀλήθειαν.

Τῷ ὄντι! Διὰ τοῦτο λοιπὸν δὲν εὐδοκιμοῦν καὶ οἱ νόμοι ξένων ἡθῶν καὶ ἐθίμων εἰς ἄλλο Κράτος.

Τί λέγεις; Δὲν εὐδοκιμοῦν μόνον; τοῦτο εἶναι ὀλιγώτατον κακόν· ἡ σκιά αὐτῶν καταστρέφει τὸ Κράτος ἐκεῖνο ἔνθα ῥίζωθῶσι. — Καὶ δὲν θάλλουσι δὲν γεννῶσι καρπούς; — Ναί, ὁποίους καὶ ὁπόσους γενᾷ ὁ φοῖνιξ εἰς τὴν Εὐρώπην; ὁποίους καὶ ὁπόσους παντοῖα ἄλλα φυτά. — Πῶς; δὲν γεννῶσι;

Εἶσαι ἀγεωμέτρητος βλέπω· ἐγὼ ἀγεωμέτρητος, ὅστις γνωρίζω κατὰ σπιθαμὴν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως Εὐρώπην, Ἀσίαν, κόσμους τοσοῦτους. . . — Στάσου πλέον.

Στάσου! μήπως γνωρίζεις καὶ τὴν Ἀμερικὴν; ἐπῆγες καὶ εἰς τὸν εὐδαίμονα τοῦτον κόσμον;

Εἶχον ἀπόφασιν νὰ ὑπάγω, πλην ἀφ' οὗ ἤκουσα, φίλε μου, ὅτι εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὰ ἐκεῖ ἡ διχόνοια καὶ ὁ πόλεμος μεταξύ των, ἀπελλίσθη. — Διατὶ πολεμοῦν αὐτοὶ σήμερον;

Διατὶ ἐπολέμουν 30 ἔτη τὸ πάλαι οἱ Ἀθηναῖοι μὲ τοὺς Πελοποννησίους; Διαιτὶ οἱ Μακεδόνες κατόπιν μὲ ἀμφοτέρους;

Διὰ τοὺς ἰδίους αὐτοὺς λόγους πολεμεῖ καὶ καταστρέφεται ὁ γένος αὐτὸς κόσμος; — Διὰ τοὺς ἰδίους. — Λοιπὸν ἐξασθενοῦμενοι εἶναι κίνδυνος μὴ ἐγκαταλείψωσιν εἰς τὰ τέκνα των ἀντὶ τῆς δόξης τοῦ Βασιλευσσοῦ τὸν ζυγὸν ἀσπλάγχχνον τινὸς τυράννου.

Τὰς παρατηρήσεις σου ταύτας τὰς ὑπέβαλλον καὶ ἐγὼ ἐν Κοινοβουλίῳ πρὸς τὸν τότε Πρόεδρον τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ὁ ἀρχινοῦστατος οὗτος ἀνὴρ τὰς συνεμερίσθη ἐν γένει· συγκίνη-

θεῖς δὲ εἰς τοὺς λόγους μου καὶ νομίζων ὅτι εἶμαι κατὰ τι μὲ ἐπαρεκάλεσε νὰ νοθεύω τὸν πόλεμον ὡς ἐξ ὀνόματος δῆθεν τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐπραξες τοῦτο; Ὁχι! Διαιτὶ; — πολλοὶ οἱ λόγοι. — Μήπως σὲ ἔλειπον τὰ ἐφόδια; ὅχι! τότε μάλιστα τὸ βελάντιον ἦτο πλήρες καὶ ἐπομένως ὁ ἐντιμος Πρόεδρος ὑπέσχετο καὶ τὴν δαπάνην τοῦ τύπου καὶ ἀμοιβὴν πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν του διότι ἤθελε νὰ μὲ θέσῃ ὅρους τινάς. — Ποίους! — Οὗτος ἀνῆκεν εἰς τὴν μερίδα τῶν φαυλοδυστοχῶν, ἤθελε νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῆς δουλείας τοῦ ἀνθρώπου· πρόσφυγξ λοιπὸν κάλαμος ν' ἀναίρῃ τὰς ἀρχάς του καὶ νὰ γίνῃ καταγέλαστος· ἐπομένως καὶ ἂν ἀπεφάσιζον νὰ γράψω τι πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ Κ. Προέδρου δὲν θὰ ἦτο βεβαίως τὸ ἔργον τῆς προσδοκίας του, διότι ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως ἐσύγχυζε τὸν ἐγκέφαλόν μου καὶ ἐδέσμευεν ἀλύσσει τὴν δεξιάν μου.

Μὲ συγχωρεῖς νὰ σὲ εἰπῶ κατὰ τι; — Λέγε μου. — Μὴ πειραχθῇς ὅμως. — Σὲ ἀκούω. — Τοιαύτην συνείδησιν δὲν ἤθελον νὰ ἔχω.

Δὲν τὴν ἤθελες, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρεις ὅτι εἶναι ἡ κραταιότερα πασῶν δυνάμεις; Δὲν ἤξεύρεις, ὅτι ὅταν τις ἐκδιᾷ αὐτὴν, ἐκδιᾷ καὶ πᾶσας τὰς συναισθήσεις καὶ τότε παραλύει τὸ σῶμα, ὅπως παραλύει ἡ κοινωνία ὅταν οἱ ἄρχοντες αὐτῆς ἐκδιᾷσιν ἐμμέσως τε ἀμέσως τὸν Θεσμὸν τοῦ Κράτους;

Τῷ ὄντι! μὲ πείθουν οἱ λόγοι σου καὶ σὲ ζητῶ συγγνώμην! Ἄς ἀφήσωμεν τὰ πράγματα ἕως ἐδῶ σήμερον, καὶ ἂν θέλῃς ὑπάγωμεν νὰ θεαθῶμεν τὰ ἔργα τοῦ Πανεπιστημίου, ἀφ' οὗ γνωρίσωμεν καὶ τὸν καλὸν αὐτοῦ Πρότανιν. —

Ἄς ὑπάγωμεν, πλην ἦτο καλὰ ν' ἀνταμώσωμεν καὶ τὸν φίλον μας Χαρίανδρον νὰ μᾶς συσχετίσῃ μὲ τὸν τέκτονα τοῦ Πανεπιστημίου, ὥστε νὰ λάβωμεν ἀκριβῆ ιδεάν τῶν ἔργων.

Τίς ὁ τέκτων; τὸν Χαρίανδρον ἀπήντησα ὁδεύοντα εἰς Πειραιᾶ.

Ὁ καλὸς αὐτὸς τέκτων εἶναι ὁ Κ. Θεοφιλᾶς υἱὸς τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἄνδρος Θεοφιλά. — Ὡ γνωρίζω τὸν ἀγαθὸν τοῦτον γέγοντα τὸν καλὸν ἄνδρα ἰσχυρὰ καὶ ἐποχῆς μας καὶ πολὺ σὲ παρα-
μοχάλα νὰ γνωρίσῃ καὶ τὸν υἱόν του.

Περήμενο λοιπόν τον Χυριάνθον ὅστις εἶναι φίλος του· ἐγὼ σχέσεις δὲν ἔχω μαζί του.

Τώρα μὲ τὰς ιδιοτροπίας σου μὲ ἐπάγωσες. — Ἀδιάφορον εἰς ἐμὲ ἂν παγώσης ἢ ξεπαγώσης· τὸ συστημὰ μου δὲν τὸ ἀλλάζω.

Μὰ ἀδελφὲ, εἶναι ἀμαρτία νὰ ζητήσωσι καὶ νὰ ἴδωσι δύο φιλοπερίεργοι ἄνθρωποι, δύο ἄνδρες οὕς τοσοῦτον μὲ ἐκθειάζεις; — Δὲν εἶναι μῆτε ἀρετὴ νὰ προσέρχηται τις εἰς ἀνθρώπους οὕς δὲν γνωρίζει καὶ δὲν τὸν γνωρίζουνε.

Ἐάν δὲν ἐγνώριζον τὰς φρενοτροπίας σου ἔπρεπε νὰ σὲ ἐγκαταλείψω ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

Τώρα πείθεσαι εἰς τοὺς εἰλικρινεῖς λόγους μου· ἂν δὲν ἐγνώριζες τὰς φρενοτροπίας μου ἤθελες μὲ ἐγκαταλείψει· ἀλλὰ γνωρίζεις τὰς φρενοτροπίας ἐκείνων οὕς θέλεις νὰ ἐνοχλήσης μὲ τὰς μωρολογίας καὶ ἐρωτήσεις σου; ἂν σοὶ στρέψουν τὰ νῶτα, τί γίνεσαι;

Ἔχεις δίκαιον! Καὶ νὰ σοὺ εἰπῶ μῆτε εἰς τὸ Πανεπιστήμιον θέλω νὰ ὑπάγω τώρα, διότι ἡμπορεῖ νὰ εὗρεθῇ κανένας αὐτόθι βάρβαρος ὑπὲρ τῆς . . . καὶ νὰ μᾶς κακομεταχειρισθῇ.

Μὴ φοβεῖσαι τοὺς Πανεπιστημίους· αὐτοὶ ἔχουν ὡς πανεπιστήμονα ἀρχηγόν των τὸν ὑπουργὸν τῆς παιδείας Κ. Παππαζαφειρόπουλον καὶ ὡς ἐπόπτην τὸν χθὲς ἐξελλθόντα τῶν φυλακῶν ἔνεκεν δολίας χρεωκοπίας Πανταζῆ.

Πᾶ! πᾶ! Αὐτὸ τὸ κωφὸν καὶ ἄλαλον ὄν εἶναι ὁ ἐπόπτης; κακῶς λοιπόν ἔπραξεν ὁ Ὅθων νὰ ἀμνηστεύσῃ τὸ κακούργημά του.

Αὐτὸς, φίλε μου, καλὰ γνωρίζω ἐβόησας τὸν κλεινὸν τοῦ γένους διδάσκαλον διὰ μυρίων τεχνασμάτων καὶ πλαστογραφιῶν εἰς τὸ χάος 50 περίπου χιλ. δραχμῶν· αὐτὸς, πόσα δὲν ἔπραξε καὶ ἐν τούτοις εἶναι ἐπόπτης σήμερον . . . Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὴν ἐπανάστασιν . . .

Τί δαί; εἶναι ὁ εἰσηγητὴς τοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας, εἶναι τὸ δεσμεῖν καὶ τὸ λύειν παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τούτῳ. — Ἀλλοίμονον εἰς τὸ Κράτος!

Λοιπὸν, ἄ; φεύγωμεν. — Δικαίως ὑπάγωμεν νὰ θεαθῶμεν τὰ ἔργα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

Ὅχι! Ὅχι, δὲν σὲ ἀκολουθῶ, φοβοῦμαι, ἀνὴρ ὅχι τοὺς ὑπὲρ τῆς

αὐτὸν τὸν ἴδιον Πανταζῆ, ὅστις εἶν' ἐνδεχόμενον νὰ εὗρεθῇ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τότε . . .

Μὴ φοβεῖσαι, ἐάν μᾶς ἰδῇ θὲ νὰ φύγῃ, διότι ἤξευρες ὅτι τὸν γνωρίζομεν. — Ἀς ὑπάγωμεν, πλὴν παρέρχεται βλέπω καὶ ἡ ὥρα· δὲν μὲ διηγέσῃσι τοῦλάχιστον τὰ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἔργα ἵνα λάβω προηγουμένην τινὰ γνῶσιν αὐτῶν;

Μάλιστα! Τὸ Πανεπιστήμιον, ἀφ' ἧς ἀνηγέρθη ἐτελειοποιήθη ἢ μία πτέριξ αὐτοῦ· αἱ δὲ ἄλλαι ἐπαρίστουν τῆς δημιουργίας τὸ χάος· οὐδεὶς τῶν κατὰ καιροὺς Πρυτάνεων οὐδ' αὐτὸς ὁ σοφὸς Φίλιππος ἔλαβόν ποτε πρόνοιαν περὶ τελειοποιήσεως τοῦ ἔργου· ὁ νῦν Πρύτανης Κ. Φρεαρίτης, ἀφ' ἧς ἀνηγορεύθη τοιοῦτος, ἐστοχάσθη ὅτι τὸ πρῶτιστον αὐτοῦ ἔργον εἶναι ἡ τελειοποίησις καὶ ἡ ἐξωράσις τοῦ οἰκοδομήματος τούτου· καὶ ὡς εὐσεβὴς λάτρης τῶν Μουσῶν ἀποφεύγων τὰς ἐναντιότητας τῶν συναδέλφων του δὲν καταφεύγει εἰς τὰ ἐναποταμιεύματα τοῦ Πανεπιστημίου ἵνα ἐξωράσῃ αὐτὸ, ἀλλὰ τῇ συγκυρίᾳ τῆς Συγκλήτου στρέφει εἰς τοὺς ἔξω ὁμογενεῖς, πρωτίστως δὲ εἰς τὸ σέμνωμα τῆς Πατρίδος τὸν Κ. Βεναρδάκη, ὅστις προθύμως κατέβαλε πλέον τῶν 1500 χιλ. δραχμῶν, καὶ δι' αὐτῶν βλέπεις ἤδη καὶ τὴν χιλιόπηχυν αὐτὴν αἶθουσαν ἣτις καὶ τελειοποιεῖται καὶ ὠραῖζεται ποικίλμασι τοῖς ἀρχαίοις, καὶ τὰ ἔσω καὶ ἔξω τοῦ Πανεπιστημίου ἐπίσης, καὶ τὰς κύκλῳ αὐτοῦ μακροστροφείας, καὶ τὴν ἐντεῦθεν ὠραίαν κρήνην μαρτυροῦσαν ἐν ὅσῳ ῥέουν τὰ ὕδατά της τὸ κλέος τοῦ Βεναρδάκη.

Χαίρω, φίλε μου, χαίρω· ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἄνδρας, ἀλλ' ἀποκρούουσα τούτους τῆς ἀρχῆς σμικρύνεται καθ' ἐκάστην ἀντὶ τοῦ νὰ ὑψωθῇ εἰς τὸ κλέος τῆς ἀρχαίας περιωπῆς της. Ὅ,τι δὲν ἐκατόρθωσαν τριάκοντα Πρυτάνεις εἰς 30 ἐτῶν κύκλους, τὸ ἐκατόρθωσε βλέπω ἐν διαστήματι ἐξ μόλις μηνῶν, καὶ ἐν μέσῳ ἐμφυλίων ῥήξεων καὶ ἀνωμαλιῶν ὁ Κ. Φρεαρίτης.

Τῷ ὄντι εἶναι τιμὴν ἄξιος ὁ ἀνὴρ, καὶ ἀληθῶς δὲν διέψευσε τὸ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι δόγμα. — « Εἷς ἀνὴρ κρείττων πολλῶν, καὶ τὸ ἀγαθὸν ἄνθρωπος βέλτερον ».

ΙΑΚΩΒΑΤΙΜΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Ὁ Θεοφοβούμενος Μάμουκας ἀπεφάσισε ν' ἀνεγείρῃ τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σῶζοντος πλησίον τῆς οἰκίας του εἰς τὸ λεγόμενον Κολωνάκι· εἶναι ἀξιολάτρευτος ἡ διαγωγή του· ἀλλὰ τί νὰ εἶπῃ τις μετὰ τὸν ἅγιον Μητροπολίτην μας; τὸ εἶπεν ὁρᾷ κοφτὰ ὅτι ναὸν τοῦ αἵματος δὲν ἐγκαινιάζει· τί ἁμαρτία!

— Ἐπαναστάτης τις συνεπλάκη μετὰ τινος ὀθωνιστοῦ μήτε καὶ ἐπαναστάτου· ὁ ἐπαναστάτης ἤρξατο καπηλεύειν καὶ φλυαρεῖν· τότε ὁ ἕτερος ἀπολέσας τὴν ὑπομονὴν λέγει· βρὲ ἀγύρτη, βρὲ πλάνο, βρὲ ἐξωμότη; σὺ ἐπαναστάτης! ἐγὼ ἔχω ἀνὰ χεῖράς μου τὰ ὑπομνήματά σου μετὰ τὴν σφραγίδα τοῦ παλατίου πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Βασίλισσαν, κατόπιν τῶν Νκυπλιακῶν τὰ ὁποῖα στάζουν αἷμα! τότε ὁ ἐπαναστάτης ἔμεινεν ἐμβρόντητος! τὰ ἔχασε! Πόσα τέρατα τρέφει ἡ δυστυχὴς κοινωνία! πόσους πλάγους! πόσους ἀγύρτας!

— Ὁ Κ. Διομήδης Κυριακοῦ θρηῶν ὡς ἄλλος Ἱερεμίας τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων καὶ κυρίως, διότι δὲν εἰσακούεται ἡ φωνὴ του ἐν τῇ Συνελεύσει ἐπετιμῆθη πικρῶς ἀπὸ τὸν Κ. Σαρπὸλον· ἄφησε σὺ ἀφ' ἑνὸς τῷ λέγει τὰς δίκας καὶ τὰς δικογραφίας καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου τὰς στρεψιδδικίας ἵνα μὴ δίδωμεν ἡμεῖς οἱ καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι ἀφορμὰς χλευασμοῦ, ἀλλὰ λαλῶμεν ἐν τῇ Συνελεύσει τὴν ἀληθῆ τοῦ πατριώτου καὶ νομιμόφρονος γλώτταν καὶ τότε βλέπεις ἂν μᾶς ἀκούουν. — Πῶς δυνάμεθα ν' ἀφήσωμεν τὰς δίκας καὶ τὰς δικογραφίας μας! τοῦλάχιστον ἐγὼ δὲν τὸ κάμνω. — Σὺ δὲν ἡμπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς ὅστις ἔχεις τόσα κεφάλαια καὶ τὸν υἱόν σου ὑπότροφον δαπάνη τοῦ δημοσίου, καὶ ἐγὼ, πῶς νὰ τὸ κάμω μετὰ τόσα βάρη; φίλε μου! δώδεκα Ἀποστόλοι ἦσαν καὶ καθ' ἓνας εἶχε τὸν πόνον του· εἴμεθα καὶ ἡμεῖς 400 πληρεξούσιοι καὶ ἕκαστος τὸν ἰδικόν του ἔχεις δίκαιον ἐνάρετε ἄνερ!

— Αὐθαδέατός τις τῶν Ὀθωνιστῶν εἶπε τῷ Κ. Καρούδη, ὅτι τὸ φῶς ἔχασε τὴν σκιάν του! ὅχι, κυρίως μου ἀποκρίνεται οὗτος, τὸ

φῶς δὲν ἐβάδισε πώποτε εἰς τὸ σκότος, τὴν σκιάν του τὴν εἶχε καὶ θὰ τὴν ἔχει πάντοτε καὶ ἔσται.

— Νομιμόφρων τις διεστεινέτο, ὅτι Νομάρχης τίς παρανόμως ἐδιορίσθη τοιοῦτος, διότι δὲν ἦτον ἐπαναστάτης! Δὲν εἶναι οὔτε νομιμόφρων ἀπεκρίθη ἕτερος· τί ἦτον λέγει τρίτος; ἦτον εἶναι καὶ θὰ ἦναι ὅ,τι εἶναι· πῶ, πῶ, πῶ, τριάνκοντα ἀπαρέμφατα μ' ἀπαρίθμησες· ἀξίζει ὁ ἄνθρωπος ὀγδοήκοντα εἰπέ τις πληρεξούσιος.

— Ἐνας ποιητὴς ἑπάρχος, ἀπεφάσισε ν' ἀναπλάσῃ τὸ Μῆλο εἰς Ῥόδο· ἀξίζει ὁ κόπος, πλην δὲν ἐλύθη εἰσέτι ὁ κόμπος.

— Συνέβη κατὰ εἰς Κέρκυραν μετὰ τῶν αὐλικῶν μας· ὅταν τὸ εἴπωμεν θὰ γελάσωμεν. Διατί τί τόρα; δὲν μᾶς ἐπιτρέπει τὴν ἄδειαν ὁ διαβιβάσας τὴν κομικὴν ταύτην ἀγγελίαν πρῶην ὑπουργός· δυστυχῶς, ὁ αὐλάρχης ἔμεινε μόνος του, διότι ὁ Σταματέλος τὰ ἐμυρίσθη; Μπὰ τὸν ὀχρεῖον!

— Λέγουν αἱ κακαὶ γλώσσαι ὅτι ὁ Κ. Χρηστίδης ἀπώλεσε τοὺς φίλους του· εἶναι ψεῦδος! ὁ κ. Χρηστίδης δὲν εἶχε πώποτε φίλους, διότι τίς δι' αὐτοῦ οὐκ ἀπώλετο;

— Ἐρωτηθεὶς ὁ κ. Χατζόπουλος ἐὰν εἶδε τοὺς Ἀστέρας· τίς ἡ ἀνάγκη; ἔχω τοὺς διοπτῆρας μου ἀπεκρίθηκεν οὗτος. Σὺ λοιπὸν μόνον νὰ βλέπῃς καὶ νὰ τρώῃς θέλεις. Τί ἔφαγον; μετὰ χρεωστοῦνται ἀκόμη πολλὰ. Θὰ τὸ ἰδῶμεν μετὰ ἀλγεβραϊκούς διοπτῆρας ἀπεκρίθη ἕτερος.

— Ἀνώνυμός τις ἔκαμε τὴν διαθήκην του καὶ τὴν ἐσφράγισε μετὰ ὡς λέγουν σφραγίδας. Διὰ τὰ ἥμισυ τῶν ἀρπαγέντων κατὰ τὴν ἐπανάστασιν 200 χιλ. δραχμῶν τοῦ δημοσίου, καταδικάζει τὸν ἕνα τοῦ υἱόν· τί ἄδικης ἀπόφασις; αὐτὸς ὅσα ἔλαβεν ἔδωκεν ἀποδείξιν τῷ ταμῆα, ὅτι τὰ ἔλαβε διὰ τὸν ἱερόν του σκοπὸν· λοιπὸν τί χάλτια εἶν' αὐτά; . . . ! μήπως ὁ υἱὸς του εἶπεν ὅτι τὰ ἔλαβε διὰ τὸν μικρόν του σκοπὸν καὶ τὸν καταδικάζεις ἐσθμὴν; ἔτσι γίνονται τὰ ἄδικοι εἰς τὸν κόσμον.

Συγγνώμην λέγει τις τῷ κ. Θ. Δελιγιάννη εἰς Κέρκυραν ἐπεθύμουν νὰ πιάσω τὴν εὐαγγελίαν χάρις ἧτις σὺς ἐγέννησες. — Σὺς ἐνέδωκε τὴν χάριν μου, ἀποκρίνεται χαμαλαῶς, χαμαλαῶς οὗτος, εἶμαι

Ἄρκας τὴν πατρίδα τὸ δὲ γένος Δελιγιάννης ὦ, χαίρω, χαίρῳ, πολὺ εἰσεθε βεβαίως ἀπὸ τὴν λαμπρὰν οἰκογένειαν τῶν Λαγγαδιῶν. — Ναι, κυριέ μου . . . καὶ διατί ἀλλάξατε τὸ ἐπιθετὸν σας ἢ ἂν μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς εἶπω κατὰ τὸ ἔθος τοῦ τόπου μας διὰ τί ἐξεφλεβίσσατε; — ῥῆξις δὲν συνέβη κάμμία· εἴμεθα πολὺ ἀγαπημένοι οἱ συγγενεῖς, ἀλλ' ἐγὼ ἠθέλησα οἰκοθε ν' ἀντικαταστήσω τὸ βάδβαρον Ντὲ ἢ Δὲ μὲ τὸ Δ. ἀξιόλογα ἐποιήσατε τὸ Δῆ ἔχει κατὰ τοὺς ἀρχαίους προστάτην τὴν Δῆλον καὶ ἂν μετατρέψετε τὸ Δ εἰς Γ, θὰ ἔχητε συναρωγὸν καὶ τὴν θαυματουργοτάτην εἰκόνα τῆς Τήνου. Δὲν δύναμαι νὰ κάμω ἄλλας μετατροπὰς ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀλλὰ δὲν μὲ λέγετε παρακαλῶ, τί σημαίνει ἡ λέξις εἰς τὸν τόπον σας ἐξεφλεβίσσα; ἔχει πολλὰ τὰ σημαίνόμενα, ἀλλ' εἰς τὴν ἰδικὴν σας περίστασιν ἐννοεῖ ὅτι ἐξευγενίσθητε. Καὶ μήπως ὁ πατὴρ μου ἦτον ἀγενής; ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἡ λέξις σας σημαίνει ἐξετόπησα ἢ ἐδυσχερέστησα καὶ διὰ τοῦτο σᾶς ἀπεκρίθη ὅτι μὲ τοὺς συγγενεῖς μου εἶμαι πολὺ καλὰ, ἀλλὰ τόρα τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει φάσιν!

— Κατὰ λάθος ἀναφέραμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὅτι ἀπέδρασε ὁ δυστυχὴς Παππουλάκης· οὗτος ἀνεπαύθη πρὸ χρόνων· αἰωνία του ἡ μνήμη! ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτον ἐντελὼς ἀνυπόστατον· ὁ κ. Βάλθης θυμωθεὶς μὲ τοὺς συναδέλφους του, διότι τὸ ἔρριξα ν' ἐζῶ! ἐθεώρησεν ὡς ἐντροπὴ του νὰ ἐργάζηται μὲ αὐτοὺς ἀπεφάσισε νὰ γίνη δραπετής. . . . Φεύγοντος λοιπὸν τοῦ ἐναρέτου τούτου ἀνδρὸς πεζῇ διὰ τὸν Πειραιᾶ ἐν μέσῳ τοῦ ἐλαιῶνος μὲ τὰ συνήθη αὐτοῦ ὁδοιπορικὰ φορέματα, τῆς βλαχόσκαλτζες καὶ τραγόκαππα, ἀνόητος καὶ μωρὸς μᾶς τὸν ἐπαρέστησεν ὡς Παππουλάκη. Τοῦτο εἶναι τὸ μέγα κακόν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν γνωρίζουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ κάμνουν τοὺς ἐναρέτους ἀγύρτας καὶ τανάπαλιν κ. Ἀβδηρίτα! θὰ ἔλθῃ ὅμως ὁ καιρὸς νὰ κτυπήσετε τὸ κεφάλι σας μὲ μαῦρα λιθάρια καὶ νὰ μὴ τοὺς πονῇ.

— Ὁ κ. Θ. Δηλιγιάννης κατέσπευσε διαμαρτυρῶν εἰς Κέρκυραν ἵνα χειραγωγήσῃ τὰ ἐκλογικὰ τῶν πληρεξουσίων. Εἶναι πολὺ ἐμπειρὸς διότι εἰργάσθη ὡς τοιοῦτος 15 ἔτη πρὶν τῷ ὑποσχεσίῳ τῶν ἐσω-

μας ἔχγη ἀνεξάλειπτα! ἐλπίζεται λοιπὸν καὶ εἰς Κέρκυραν ν' ἀναποδογυρίσῃ ὅλα τὰ προσκοήματα! Λέγεται δὲ ὅτι πρὶν ἢ περατώσῃ τὸ σχέδιόν του θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Πειραιᾶ οὐχὶ διὰ τοῦ τακτικοῦ, ἀλλὰ δι' ἐκτάκτου τινὸς ἀκατίου! Ἐπανήλθε κενὸς ἐλπίδων!

— Ὑπάρχει βεβαιότης ὅτι ὁ ἱστορικὸς Κοζάκης ἐκλέγεται ἀναντιρρήτως πληρεξούσιος ἐν Κεφαλληνίᾳ. Ἄμποτε καὶ ὁ ποιητὴς κ. Γ. Τρετζίτης ἐν Ζακύνθῳ. Ἡ Ἀμαλία εἶναι δυσχερὴς μένη ἀπὸ τοὺς λογαριασμοὺς ἀμφοτέρων· τί ἀνόητος! Νομίζει τοὺς ἐπαναστάτας εὐπειθεστάτους δούλους αὐτῆς εἶναι; δὲν ἐντρέπεται;

— Ὁ κ. Εὐδάκτυλος ἀπεφάσισε τοῦ λοιποῦ νὰ γράφεται Ἑλμοῖρος; ἐρωτηθεὶς διατί; δὲν εὐοδοῦται εἶπεν ἡ ἐπανάστασις.

— Κοινὸς τις ἄνθρωπος πύχετο ἵνα τέξῃ τοῦ δεινὸς ἡ νύμφη καὶ αὐτοῦ τοῦ υἱόν. Διατί τόσος πόθος τὸν ἠρώτησεν εἰς περίεργος; — πόθος λέγεις, φίλε μου, ἡ καὶ ἡ φλόγα, ἄφησα ἄγιο τοῦ νὰ μὴ τανάψω καιρὶ καὶ ῥημοκλήσι λιθάνι; Διατί; — κουτὸς ὅπου εἶσαι καὶ μένεις· Διατί; νὰ σοῦ τὸ πῶ θέλεις; Ναι· διὰ τὸν πρῶτον αὐτῆς υἱὸν ἐπῆρα σιχαρίκια ἀπὸ τὸν Ναύαρχον τὸ διπλωμα τοῦ Ναυκλήρου, διὰ τὸν δεύτερον δὲν θὰ πάρω τοῦλάχιστον τὸ τοῦ σηματοφόρου καὶ κατόπιν τὸ τοῦ πλοιάρχου· ποῖος Ναύαρχος εἶν' αὐτὸς ποῦ κάμνει τόσα μεγάλα δῶρα, σὰ νὰ ἔχῃ τὰ διπλώματα κρεμμυδοτζίφλες; — δὲν τὸν ἠξεύρεις! ἓνας Ναύαρχος εἶναι στὸ κόσμῳ· ποῖος ἀδελφε νὰ τὸν μάθω; ὁ Κανάρης· χαρὰ σὲ σένανε καὶ μοῦντζες καὶ στρούντζες δικές μου, ποῦ ἐξεροστάλαξα εἰς τὴν θύρα τοῦ . . . . Βούλγαρη μὲ τόσα δικαιώματα καὶ μὲ δύο πληγὰς ὅπου ἔχω στὸ στῆθος. Καὶ γιὰ τὴν καὶ μένεις δὲν πᾶς εἰς τὸν Κανάρη; εἶμαι Ἰδραῖος!

— Ὁ φίλος μας κ. Α. Δ. Κουμουνδουράκης μᾶς διεβίβασε ἐν βιβλίδιον ὅπερ φέρει δύο τίτλους, ἀφ' ἐνὸς Κανονισμοὺς ἡ Ὀθωμανικὸς Κώδικς, καὶ ἀφ' ἐτέρου, Λόγους ἐκφωνηθέντες τῇ 23

ΙΑΚΩΒΑΒΕΛΙΟΥ
ΔΗΜΟΤΙΑΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ
ΜΟΥΣΕΟΝ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ
ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀσωπίου κλπ. Λαβόντες τὸ βιβλίδιον ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἐκείνου ἐδοῦναι ἐκείνῳ καὶ ἐκεῖ δὲν εἶδομεν οὐδ' αὐτοῦ φιλολογικὴν τινὰ ῥῆσιν· ἀρ' ἐτέρου ἐνεθυμήθημεν ὅτι ὁ

σορὸς Ἀσωπίου, δὲν ἐξεφώνησε ποτὲ λόγους ἀλλὰ μόνον ἀναγινώσκει αὐτοὺς· τὸ βιβλίδιον ἄρα δὲν ἀνάγεται εἰς αὐτόν· τοῦ ν' ἀποδώσωμεν τὴν χάριν τῆς δωρεᾶς; ὁ διάβολος μᾶς ἔφερεν εἰς τὸν νοῦν τὰ Κεκανονισμένα τοῦ σοφοῦ Μάμουκα. Τί κατὰρα! ἀνοήγουμεν τὴν 2 τοῦ βιβλίου σελίδα ἀπαντῶμεν ἀφιέρωματα (βουκάφια) χαράτ'ζι γαίῶν καὶ πάλιν, πάλιν παντοῦ τὸ χάτ'ζι· τότε ἐνοήσαμεν ὅτι τὰ κεκανονισμένα εἶναι ὁ Κανοναμέσ· τὸ δὲ χάτ'ζι εἶναι ὁ φόρος, καὶ ἐπειδὴ ὁ μεταφραστὴς τοῦ Κανοναμέσ ἀντεπολιτεύετο πρὸς τὰ κεκανονισμένα τοῦ Κ. Μάμουκα, ἔθεσε κατ' ἐγκρίσιν τοῦ Κ. Παππζαφειροπούλου, ἀντὶ φόρου, τὴν λέξιν χαράτ'ζι, καὶ πρὸς βεβαίωσιν ὅτι δὲν βχρβαρίζει παριέβαλε τὸ σύγγρμμά του μὲ ὄνομα τοῦ Κ. Ἀσωπίου ὡς φιλολόγου. Ταῦτα ἕως ἐδῶ.

— Μᾶς εἶπον ὅτι βέβηλός τις γλῶσσα ἐξέμεσε κατὶ ἐναντίον τῶν Ἀστέρων· δὲν τὸ εἶδομεν! ἀλλ' ὡς μανθάνομεν τὸ χαλκεῖον εὐρίσκεται παρὰ τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κύκλωπος. Μαῖρα πουλίᾳ τοὺς τρώγαν· ἐν τούτοις παρακαλεῖται τὸ τέκνον τοῦ Μίνως ὁ λέρμπαλέρ Κ. Βεσηλάκης νὰ μᾶς εἰπῇ, τίς ἐξέμεσε τὰς τοιαύτας βλασφημίας, καὶ κατόπιν οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν νύψοι νάμασιν ὡκεανοῖσι, τὸν ἀποτρόπαιον συκοφάντην.

— Τί κεφάλια! ὁ Κ. Βάλβης ἐνόμιζεν ὅτι θὰ εὕρῃ πακτωλοὺς εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Ἑπτανήσου. Νῦν δὲ, ὅτε τὸ εὗρεν ἐντελὲς ἄπορον, διαβιβάζει αὐτόθι τὰ ψυχία τοῦ καταπεποιημένου Γεωργίου καὶ ποιμένος· ἀλλὰ, διατί οἱ εὐλόγημένοι Ἑπτανήσιοι δὲν ἔκαμνον ὀλιγωτέρας λιτανίας καὶ φωταφίαις, ὥστε νὰ τοὺς μείνῃ μικρὸν περίσσευμα διὰ νὰ μισθοδοτήσωσι 500 στρατιώτας τοῦλάχιστον δι' ἑνα μῆνα; ὅλοι θὰ γδέρνουν αὐτόν τὸν δυστυχῆ τόπον; τοιαύτας ἀπαρχὰς ἐλπίζομεν ἀπὸ τοὺς μεγαλοπλούτους; Διατί δὲν κάμνουν μίαν συνεισφορὰν ἐκουσίαν ὥστε ν' ἀπαντηθῶσι τὰ προκαταρκτικὰ διὰ τὴν φρουρὰν αὐτῶν ἔξοδα! ὑπουργοί, δότε πρὸς τὸν λαόν τοῦτον ἡμερῶν ἄνεσιν· ἀφήσατε αὐτὸν πρὸς σιγὴν νὰ ἀναψυχῇσιν· μὴ τὸν καταθλίβετε πλέον!

ΤΕΛΕΣΙΑΔΙΚΟΝ.

Κατὰ τὰ Κεκανονισμένα ὑπὸ τοῦ κ. Μάμουκα ἢ τὸν Κανοναμέ τοῦ πληρεξουσίου κ. Κουμουνδουράκη ὃν ὡς λέγει μετέφρασε Σουλτανικῷ δόγματι διὰ τὴν ἐθνοσυνέλευσιν, ἀποφαινόμεθα τάδε.

Ὅσοι τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἔλαβον τὸ πρῶτον φυλλάδιον τῶν Ἀστέρων παρακαλοῦνται ἵνα πληρώσωσι σὺν τῇ παραλαβῇ τοῦ δευτέρου τὴν συνδρομὴν ἀμφοτέρων ἀντὶ δραχμῆς ἑκάστον.

Δεύτερον, ὅσοι ἀποποιήθωσι τὸ ἐν ὀφείλουν ἵνα ἐπιστρέψωσιν ἀμφοτέρα, διότι ἡμεῖς παίζοντες ἐξεδώκαμεν ὑπὲρ τῶν χιλίων ἀντιτύπων ἅπερ ἐξηντλήθησαν μέχρις ἐνός, ὁ δὲ λαὸς διψᾷ ὑπὲρ τῶν τρισχιλίων, ἐφ' ᾧ καὶ ἐκδιαζόμεθα ἵνα ἐκτυπώσωμεν ἐκ νέου τὸ πρῶτον τεύχος καθ' ὅσον, καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ζητεῖται ὥσπερ ὁ ἐπιούσιος ἄρτος, καὶ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ δὲν ἔλαβον τοῦτο πολλοὶ τῶν φίλων μας.

Τρίτον, πρὸς εὐκολίαν τῶν παραπονουμένων ἐκ τῆς ἀπειρίας τοῦ διανομῆος παρακατατίθενται ἀντίτυπά τινα τοῦ Β'. Τεύχους παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ κ. Νικολάῳ Β. Νάκη κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου ἀριθ. 377, παρὰ τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλούμενοι εὐχερέστερον τὸ φύλλον προπληρώνοντες καὶ τὸ τίμημα, διότι ὁ Κανοναμέσ εἶναι συνέπεια τοῦ ἐν τῇ παλάμῃ καὶ οὕτω βοήσωμεν, καὶ τὸ ἐν τῇ παλάμῃ ξεκαθαρίζει τοὺς λογαριασμοὺς ἄνευ τοῦ σείρτα φέρτα! καὶ λίλο λόγια σὺ χωράφι παρὰ μάγκανα σῶλῶνι, λέγουν οἱ φρόνιμοι γεωργοί!

Τέταρτον, ὅσοι τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἢ πέραν αὐτῶν ἔλαβον φύλλα τοῦ Α'. Τεύχους παρακαλοῦνται σὺν τῇ παραλαβῇ τοῦ Β'. νὰ μᾶς διαβιβάσωσι τὸ τίμημα ἀμφοτέρων διὰ τοῦ ἀμέσως ταχυδρομείου, ἢ ἐν περιπτώσει τὰ φυλλάδια, ἄλλως τε θεωροῦνται ὑπόλογοι καὶ ποινῆς ἄξιοι κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 40,000 ἐγκύκλιον τοῦ κ. Μάμουκα τετυπωμένην εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ ἰδίου δαπάνῃ τοῦ δημοσίου καὶ συνδρομῇ τῶν πανταχοῦ Μοναστηρίων καὶ κληρικῶν.

Ταῦτα περὶ τούτων· ἐξωδίκως δὲ ἀπαντῶντες εἰς τοὺς πολλὰς τοὺς φίλους μας, διότι ἔνεκεν τῶν ἀσχολιῶν μας δὲν δυνάμεθα ν' ἀπαντήσωμεν κατ' ἰδίαν εἰς ἕνα ἑκάστον, ὅτι ὁ διάπυρος αὐτῶν πόθος περὶ ἐπαναλήψεως τῆς Συνταγματικῆς, ἐκπληρωθῇ σιταί τάχιον. Διὰ τοῦτο μάλιστα ἐτάξαμεν τὴν συνδρομὴν τῶν Ἀστέρων κατὰ τὸ ὅτι, ὥστε νὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ νὰ ἐκτελέσωμεν τὰς ἐπιταγὰς μετὰ τῶν συνδροματῶν μας.

ΙΛΑΤΙΝΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΙΟΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

ΙΛΑΤΙΝΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΙΟΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

Δὲν ζῇ . . . ποῖος ! ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὅστις ἔδωκε τὸν πρῶτον κατὰ τῆς τυραννίας κτύπον μετὰ τοῦ αἰοδίδμου Ὑψηλάντου. Τίς οὗτος ; ὁ Μιχαὴλ Σουτζος, ὁ τῷ ὄντι νέος τῆς πατρίδος Θησαῦς, ὅστις ἐθυσίασε τὴν ἡγεμονίαν του ὑπὲρ τῆς ταλαινῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἐκεῖνος τὸ διάδημά του ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων· ὦ, μακαρία ἡ μνήμη αὐτοῦ· αἰδῖος ἔστω ἡ δόξα του· ψυχρὰ πλᾶξ καλυπτει ἤδη τὸν τάφον αὐτοῦ καὶ ἡ ψυχὴ του μετεωριζομένη εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἀνακράζει τοῖς Ἕλλησιν « ἶδε ὁ Ἰσραηλῆτης ! τοιοῦτος καὶ τηλικούτος ὁ ἥρως ! ».

Ἐτάφη τὴν 13 τοῦ μηνὸς τούτου δακρυροῦντος παντὸς τοῦ πλήθους, ὅπερ συνέρρευεν αὐτορμητικῶς εἰς τὴν ἐκφορὰν τοῦ νεκροῦ του· ἡ Κυβέρνησις ἐφάνη φειδωλὴ εἰς τὰς ἀναιχούσας πρὸς τὸν ποτὲ ἡγεμόνα τιμὰς, ὅπως καὶ ὁ ἐπάρχατος Ὁθων· ἡ βιογραφία τοῦ αἰοδίδμου τούτου ἀνδρὸς γέμει ἡθικῶν παρκαγγεμάτων ὡς θέλομεν διαζωγραφίσει αὐτὴν διὰ τοὺς μετέπειτα· εὐχομαι, εἶπε, τῷ Γραμματεῖ τοῦ αἰοδίδμου Ὑψηλάντου Γ. Λασσάνη νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ Πατρίς καὶ νὰ ζήσω ὡς ἰδιώτης εἰς μίαν γωνίαν τῶν Ἀθηνῶν.

Τοσαῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος περὶ τοῦ αἰοδίδμου τούτου ἀνδρὸς, ἐφ' ᾧ καὶ πρὸς ἐπισφράγισιν τῆς ἀρετῆς του καὶ τοῦ σεβασμοῦ ἡμῶν εἰς τοὺς ἥρωας τῆς Πατρίδος, μεταφέροντες ἀπὸ τοῦ Β' Τεύχους τοῦ ἐν τοῖς Πιστοποιήσις Συγγραμμάτων μας τὰ περιφανῆ εἰς τὸν ἄνδρα ἔπη προφερόμενα παρὰ τοῦ φιλοξενηθέντος ὑπὸ τοῦ ἥρωος, ἀειμνήστου Πατρισταφλέσσας.

• Τοιούτοι οἱ ἀγῶνές μας ! παῖδες Ἑλλήνων νέοι ! καὶ δράμετε στὴν ποίησι ἀγνοοστέφανοι μένοι.
Ἐχει ἡ μοῦσα θέματα, ἐντεύθεν νὰ ὑμνήσῃ καὶ κείνα τὰ πανάργατα γιὰ νὰ ὑπερτηρήσῃ — ἱμνεῖται καὶ δοξάζεται, Θησαῦς ἡ ἀνδρία, πῶς ἔδωκε εἰς Ἀττικὴν ! τὸ πρῶτον λευθερία ! ἀρτίσκι τὸ διάδημα εἰς τὴν Δημοκρατίαν, καὶ ἔλαφε ὡς ἥλιος στοῦ Ἄρεος πεδία ! Κι' ὁ Σουτζος ὅστις ἄρῃσε κλεινὴν ἡγεμονίαν τὴν χώραν τὴν εὐδαίμονα ! ἐκείνην Μολδαβίαν ! δὲν πρέπει νὰ δοξάζεται μὲ σέβας εἰς αἰῶνας κι' ἀντὶ τοῦ Στέμματος, ταρῇ, νὰ δώσ' ὁ Παρθενῶνας ; — Παρθένος μοῦσα ἀρά γε ! δὲν πρέπει γιὰ νὰ πλεῖη στεφάνι ἀτιμώφωτο τὸν ἥρωα νὰ στέψῃ, καὶ τότε τὴν Πατρίδα της, μ' ἐνάρετα τὰ ἔργα νὰ τὴν κομῇς· αὐτόφωτα· κόσμος ἀπὸ τῶν ἡμετέρων τὰ πέποιε, τὰ ποῖα ἔργα μας εἶναι κληρονομία ! αὐτὰ κρατῶντες σφίγγοντες ! ἔθνος αὐτονομία ! ὅστις τὰ μεταλλεύεται, προσδίδει τὴν ἡλικίαν· δὲν εἶναι θηρίον ἄγριον ! δουλεύει τυραννίδα !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΟΥΣΙΟΥ ΜΕΛΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙΣΒΛΕΤΟΙΣ

ΕΘΝΙΚΗ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΝΟΥΣΙΟΥ ΜΕΛΟΥ